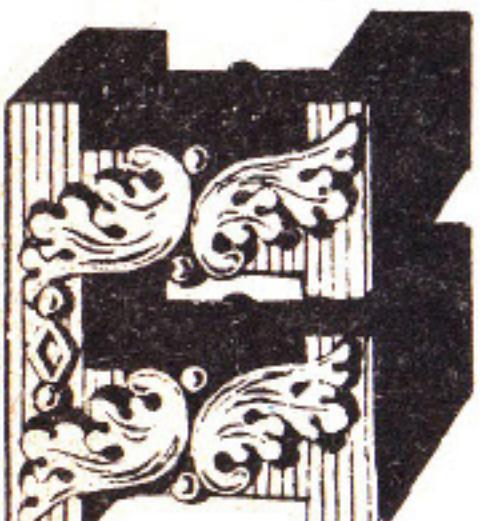

ЖОВТЕНЬ

1974

Київ

Хто салютує...

...А хто лютує...

Виходить з січня 1927 р.

№ 20 (942)

Ціна номера 12 коп.

57-й жовтень

Знов осяйно, барвінково
Розпрозорився розмай,
У святкові барви знову
Одягнувся рідний край!

Від Неви до Єнісею,
Від Карпат і до Куріл
Над радянською землею
Гордо мають прапори!

Йдуть колони, спів лунає
Всіх п'ятнадцятьох сестер,
На знаменах в них палає:
«Хай живе СРСР!»

І Радянська Україна —
Мов троянда навесні.
Ллється пісня слов'їна
На Дніпрі і на Десні:

Славтесь, Жовтня роковини,
Славтесь, партіє, в віках,
Славтесь наша вся родина,
Переможний славтесь шлях!

Від сохи, від кайла й корби
До міжзоряніх ракет —
Край відважних і хоробрих
Дійснiv свій одважний лет.

Де ж оті, що з Перекопу,
Драпонувши без штанів,
Горлопанили до лопу:
«Жити Радам кілька днів!»?

Ми не ждали з неба манни,
Ні чужих дарів-чудес —
За величним точним планом
Братські зводили ми ГЕС.

Де ж тепер оті пророки,
Ворожбити й мудреці,
Що казали: «Жити вам роки
При убогім каганці!»?

А країна наша славна
Твердо й певно йде в майбутній,
І ходу її державну
На усій планеті чутъ.

Поступ наш не перетяти,
Не спинити нас нічим.

Смикавсь фюрер біснуватий —
Де він дівсь, де іже з ним?!

Хай це тямлять ті, у кого
Щось і десь іще свербить:
Є в нас пороху сухого,
Щоб сверблячку погасить!

Всім же, хто бажає **perec-ua.**
Наша дружба і пр...
Добрим людям завжди й широко
Допоможем збутись бід.

Нам іти вперед завзято
До величної мети,
На добро впряжені атом,
Зводить домни, хліб ростить!

Тож усе, що може стати
Нам завадою в житті,
Будем дружно вимітати
З переможної путь!

Засміються в нас на кутні
Бракороби й хапуни,
Ледацюги й просто трутні,
Пияки і хитруни!

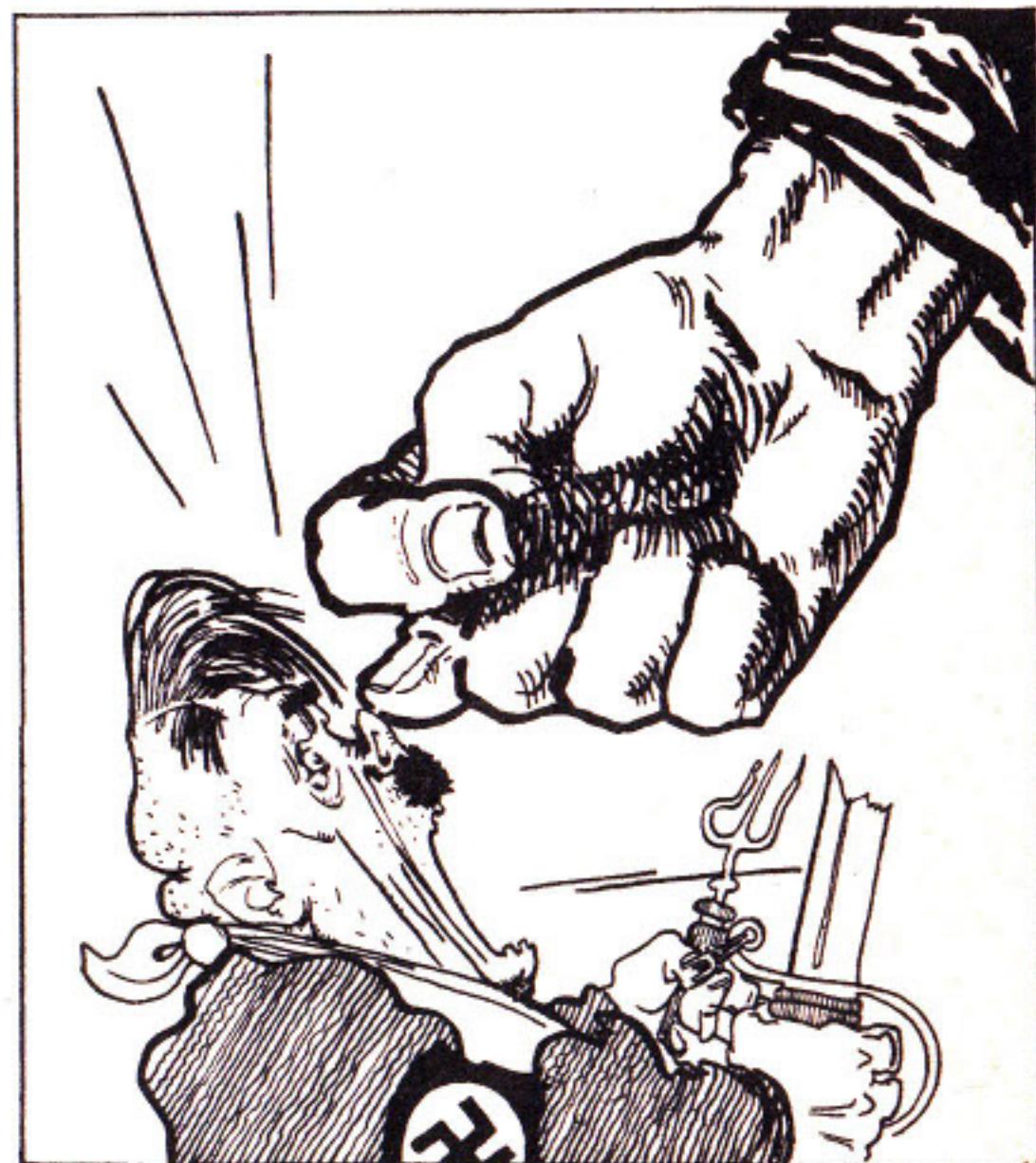
Але в день величний свята
Мова йтиме не про них —
Хочу з Жовтнем привітати
Чесних, славних, бойових.

Щастя, успіхів бажаю,
Щоб цвіло усе навколо!

З вами чару підіймає
Перець — ваш сердечний друг!

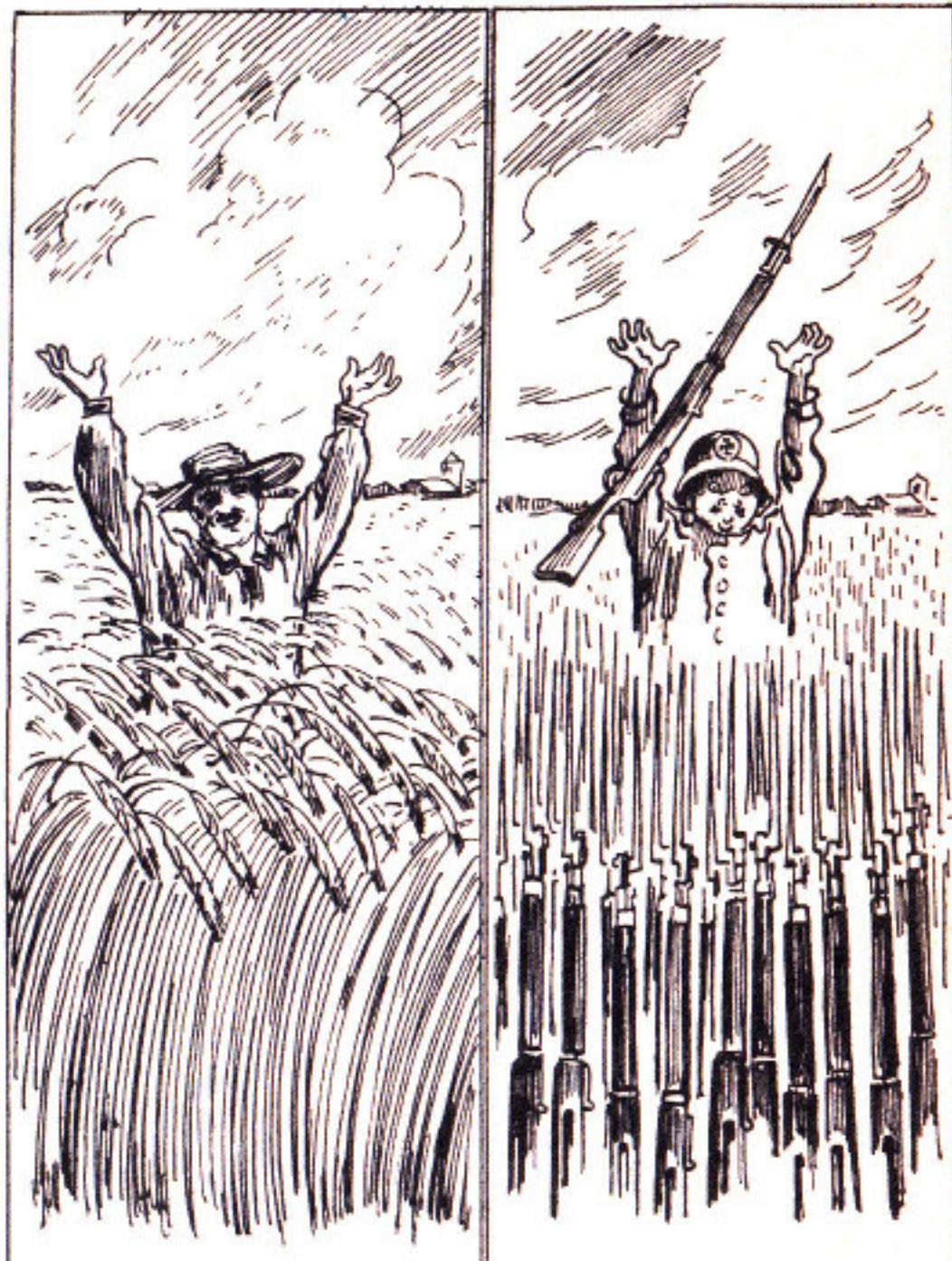
До 30-річчя визволення
Радянської України
від фашистських загарбників
По сторінках фронтового «Перця»

НА РАДЯНСЬКИЙ
КОРОВАЙ
РОТА
НЕ РОЗЗЯВЛЯЙ!

— Ось тобі, собако
Гітлере, сало, ось то-
бі палляниці!

Мал. К. Заруби

ЗЕМЛЯ НАША...

для радянських лю-
дей родюча...
а для ворогів — ко-
люча.

Мал. В. Литвиненка.

До 30-річчя визволення Радянської України від фашістських загарбників

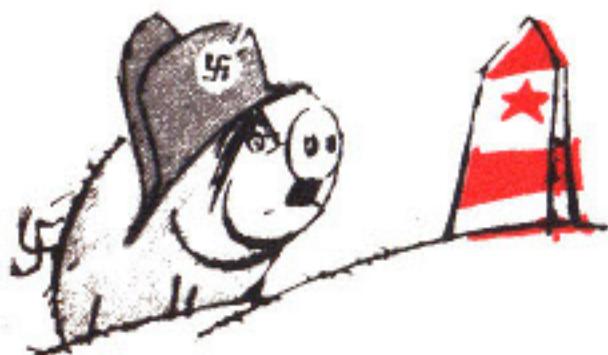
По сторінках фронтового «Перця»

Павло ТИЧИНА

«СВІНЯ-НАПОЛЕОНЧИК»

Сказала раз свіння собі:
— Ну, чим я не персона?
Ростуть же груші на вербі —
Тож можу я у цій добі
Пограти в Наполеона.

І стала рилом підривати
Радянській кордони,
І стала хитро поглядати,
Ще й істерично верещать
У два свинячих тони:

— Ось я свіня — то вже свіня!
Од всіх свиней свиніша.
Ніхто мене хай не спиня,
Бо філософія моя —
Щоб я була ситніша.

А їй з радянської землі
Як цопнули по рилу!
Аж клунула свіння землі —
Аж в голові гули джмелі
І дрож пішов по тілу...

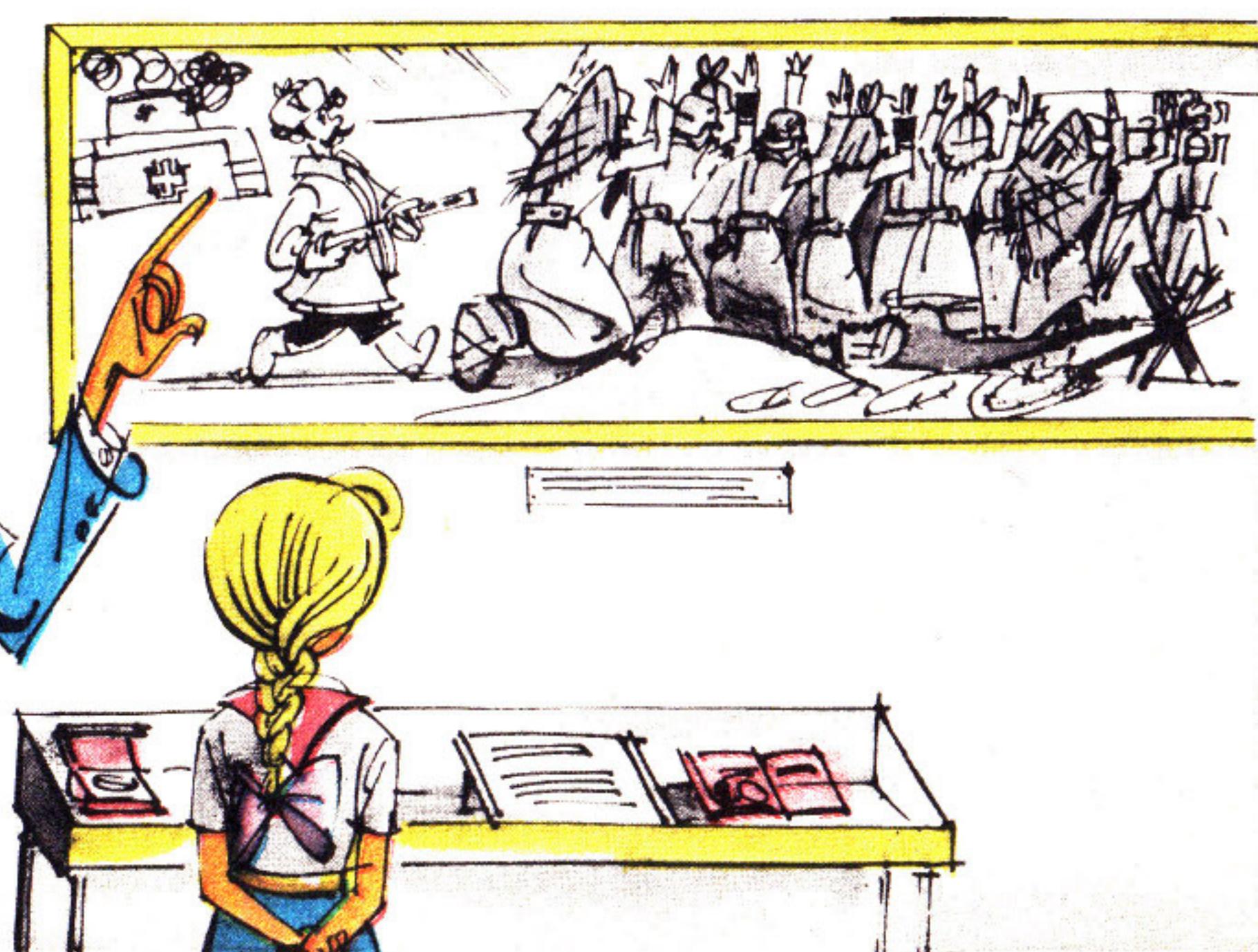
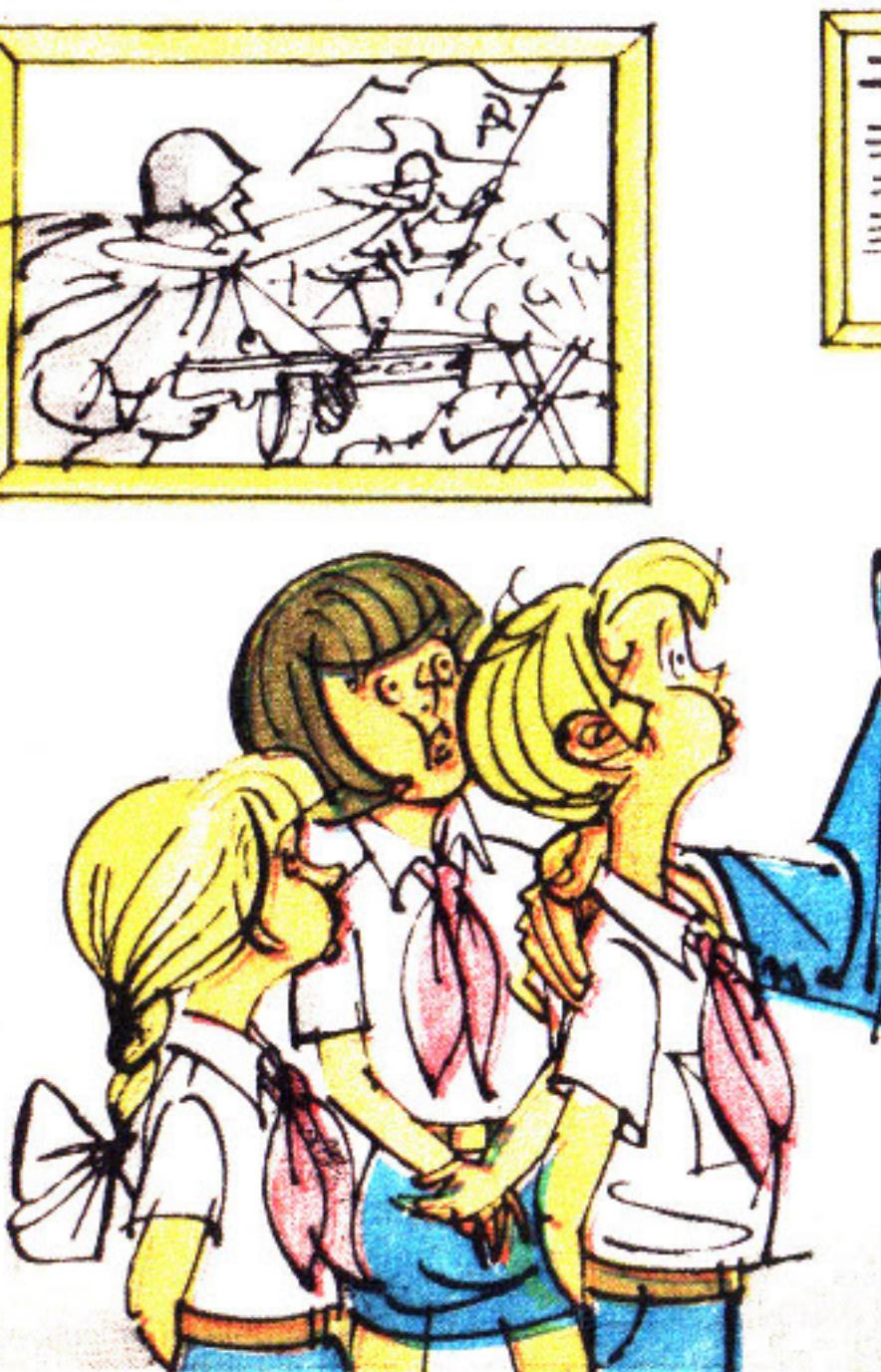
І стала вухами тріпать
І по-фашистськи хрюкати:
— Навчусь зозулею кричать,
Бо щось я стала примічать —
Прийдеться мені кукать.

А їй з радянської землі:
— Ой кукнеш ти, та й скоро!
Свіння в Європі на столі?
Ми знищим твої плані злі,
Фашистська потворо!

Та знов її вогнем, вогнем,
А під бочок штиками.
Чекай, іще не так труснем!
У тебе й думку ми зітрем,
Як воювати із нами.

Тріщи, бряжчи, жерстяним сяй,
Порожній болобончик...
Тебе уб'єм — і казка вся.
Віднині будеш зватися
«Свіння-наполеончик».
1941 р.

— А оце, дітки, я йду позаду!

Іноді усмішка

ПАРТИЗАНИ

Недалеко від міста Бердянська, на березі степової річки Обіточної, розкинулося велике село Партизани.

Ось що трапилося в цьому селі в роки Вітчизняної війни. У вересні 1943 року гітлерівські війська під натиском Радянської Армії тінали з приазовських степів. Одного разу в село засіочила машина з фашистськими розбійниками. Німці зупинилися посеред села. Ніде ні душі, лише на загаті сидів старий Онсентій. Таний собі маленький, глухуватий і підсліпуватий дідок.

— Ей, ти! — закричали на дідка фашисти.

Дідок почув і сміливо підійшов до машини.

— Кажи, як село називається?

— запитав перекладач.

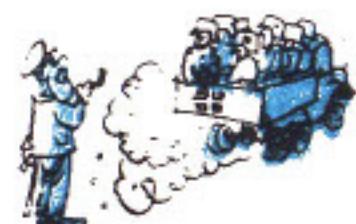
— Га, що!

— Село як звється? — загорлав перекладач.

— Ага, село. Партизани. Партизани звється, — сказав дідок.

— Партизани?. Партизани?. — заверещали фашисти. Машина загурчала, і лише курява піднялася на вигоні.

Бачте, як добре, коли село гарну назуву має!

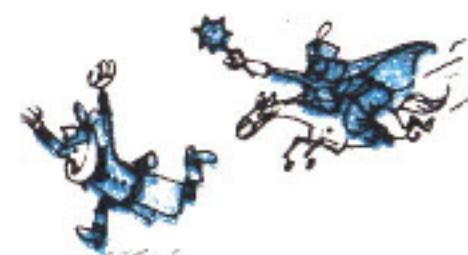

ПОЛОХЛИВА ВОРОНА

— Кажуть, що гітлерівці в Києві прикували до бруну пам'ятник Богданові Хмельницькому.

— Навіщо?

— Бояться, щоб не пішов у партизани.

ДИСЦИПЛІНОВАНІЙ

Фельдфебель: — Ти чого руки підняв, Ганс? Наказано захищатись до останнього солдата!

Ганс: — А я й є останній, пане фельдфебель. Уся рота здалася ще годину тому.

БІЛЯ ДНІПРА

— Як, Фріце, гадаєш, це глибока річка?

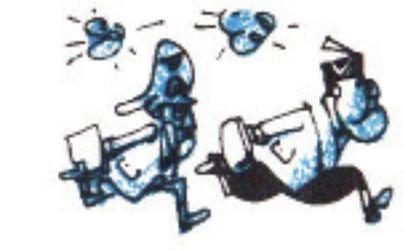
— Мабуть, тан... Наш батальйон три дні тому пірнув на цьому місці і досі не виринув.

ФЮРЕР І ДУЧЕ

Муссоліні: — Моє становище таке, що я ладен бігти на край світу.

Гітлер: — Голубе, коли знаєш дорогу, почекай і на мене.

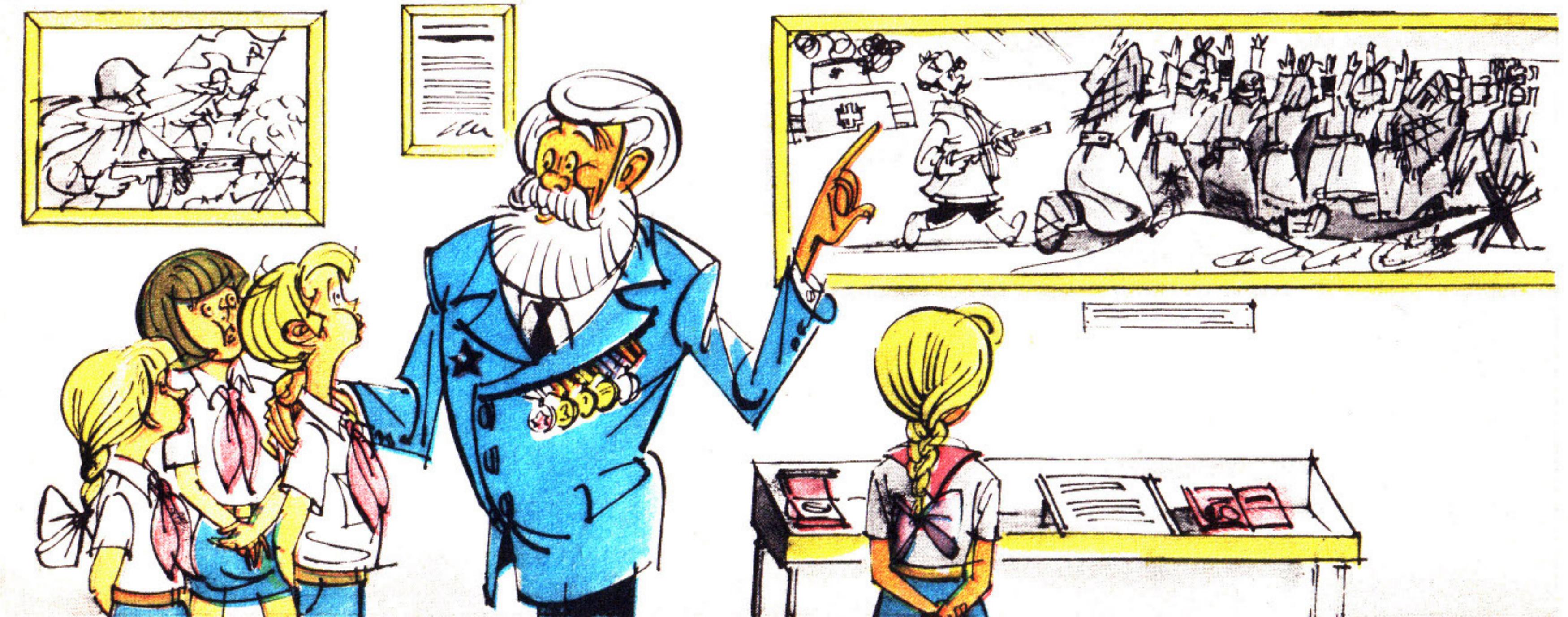
ЦІЛА ЧЕРЕДА

Забрали гітлерівці мало не всю худобу у селян. І все їм мало, все питают та допитуються:

— Чи у вас ще багато скотини?

— Та є ще досить, — з серцем відповів один дядько. — У нас староста така скотина породиста, що кращої й не знайдеш. А як разом із поліцаями — так ціла череда буде.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Остап ВИШНЯ

Зенітка

Сидить дід Свирид на колодах.
Сидить, стружить верболозину.

— Як діла, дідусю? Драстуйте!
— Драстуйте! Діла? Діла — нічого!
Діла, як казали оті песиголовці,
— гут!

— І по-німецькому, дідусю, навчились?

— Атож. У соприкосновенії з ворогом був, — от і навчився.

— І довго, дідусю, соприкасалися?

— Та не так, щоб дуже й довго, а проте троє й од мене «у соприкосновеніє з землею» пішли. Загребли трьох отам на вигоні... І могилу вони були насипали, й хреста поставили; так як наші оце повернулись, я й хреста порубав, і могилу по вітру розвіяв... Щоб і сліду од погані не було.

— ...Розказати, кажете? Ну, слухайте.

...Наблизилися фашисти; знелюдніло наше село. Кілька старих бабів тільки й лишилося. Опинився й я по той бік річки, в лісі, у партизанах... Обіда хлопцям варив, коні пас. Та й закортіло мені подивитися, хто ж у моїй хаті за хазяїна тепер працює, бо одинцем я жив, один, як палець. От одного разу підійшов я до річки, як уже добре смерклось, витяг з очерету човна, сів, поплив та й висадився десантом у себе ж таки в березі. Висадився десантом, а потім перебіжками, перебіжками поміж соняшниками, та за хлівом у лопухах і замаскувався. Замаскувався і сидю. А в хаті, бачу, світло горить, гомонять, чую, дехто співати зригається.

Я сидю, чекаю: хай, думаю собі, як поснуть, тоді вже я прийму рі-

шеніє. Довгенько довелось чекати. Коли ось двері на ганок — рип! — виходять троє: двоє, чую, фашисти, а третій Панько Нужник, — за старосту вони його призначили. Батько його крамничку в нас держав, а воно, сопливе, виплакало, щоб його в колгосп прийняли. А тепер, бач, ста-ро-ста! Вийшли й прямують до хліва. А в хліві в мене на горищі трохи сіна було... Так ото Панько їх туди ночувати веде, бо в хаті душно. Полізли вони на горище, полягали. Чую, — хропуть. Я з лопухів потихесеньку, навшпиньки, у хлів. У руках у мене вила-трійчата, залізні. Я розмахуюсь та крізь пісу виласми — раз, два, три!

Як заверещать вони там, як закричать:

— Вас іст дас?

А Нужник:

— Ой, рятуйте! Хтось із землі з зенітки б'є!

Ага, думаю, сукні ви сини, уже вила вам за зенітку здаються, почекайте, ще не те буде. Та з тим знову перебіжками у берег, на човні на той бік. За три дні поздихали вони всі троє: так переказували потім із села. Я їм виласми животи попротиковав. Отаке мое з ворогом соприкосновеніє.

— Скільки ж вам, діду, літ?

— Та хтозна. Чи сімдесят дев'ять, чи вісімдесят дев'ять? Хіба їх полічиш? Знаю, що дев'ять, а яких саме, уже й не скажу.

— І ото ви не побоялись, — один на трьох?

— Побоявся? Та, чоловіче божий, війна — це ж мое рідне діло. Я ж увесь свій вік воювався з... бабою. Лукерки моєї не знали? Хіба ж та-кі страженія були, як з отими поганцями на горищі! Та я їх, як щурята, подавив! А покійниця моя — хай царствує! — та вона б сама на дивізію з рогачем пішла! На що ми з кумом — царство йому теж небесне! — було, вдвох... та куди там!

Сидю, було, я під повіткою, зубці до грабель тешу, а вона вийде на ганок та як стрельне:

— Свириде!

Вірите, сокира в мене в руках сама собі тільки — стриб! стриб! стриб! Як на теперішню техніку, так чиста тобі «катюша». З нею я так напрактикувався, що ніяка війна мені ані під шапку. Наступати на Лукерку, щоправда, я не наступав, більше обдивав атаки, а воюватися доводилось мало не щодня.

Одного разу, в неділю, ми з кумом, ще й на достойне не дзвонили, не видержали: хильнули. І добре-ренко-таки хильнули. Коли ось Лукерка з церкви!

— Держись, — кажу, — куме, битва буде! Якщо поодинці, будемо биті. Давай згуртуємося у військове соєдіненіє, бо інакше розгром. Перемеле живу силу й техніку! Утворили ми соєдіненіє. Тільки-но вона на ганок, я зразу вроді як на «ура»:

— Що це ти по церквах до по-

лудня товчешся?! Піп медом частує, чи що?

А кум з правого флангу заходить. Ale тут у нас обшибка організаційна вийшла: рогачів ми не поховали. Ех! — вона за рогача і в контратаку! Прорвала фронт. Ми з кумом на зарані підготовані позиції — в погрібник. Опорний, вроді, пункт.

Уже й пироги похололи, а вона все в погрібнику в окруженні держить. Сидю я за діжкою з сирівцем, куняю.

Кум і каже:

— Як знаєш, — каже, — Свириде, а я до своїх пробиватися буду. У моєї Христі теж сьогодні пироги.

— Дивись, — кажу, — куме, тобі видніше. А краше не ризикувати завидна, хай як смеркне.

— Що ти, Свириде, як смеркне? Та які ж смерком пироги?

Перехрестився кум і рвонув в н-ському напрямленні. І таки пробився в розположеніє своєї Христі. Щоправда, рогачем його таки контузило, але з ніг не збило!

А я аж до вечора в окруженні за діжкою з сирівцем просидів. Тільки ввечері уласкавилась трохи Лукерка; підходить, одчиняє погрібника:

— Сидиш? — каже.

— Сидю! — кажу.

— Іди ж хоч галушок попоїж, а то охлянеш!

— Кинь, — кажу, — рогача, тоді вийду!

Бойова була покійниця!

Було з нею й стратегії, й тактики. Де ми з кумом тільки не маскувались: і в картоплинні, і в коноплях. Та обнаружить, було, враз! Обнаружить — і витіснить! Та тіснить, було, аж до водяного рубежу, до річки. А ми з кумом плавати не вміли, стіймо у водяному рубежі на дистанцію, щоб рогачем не дістала. Стіймо, мокнемо.

А вона:

— Мокнете?! Мокніть, іродові душі, я з вас конопель натіпаю!

Та після такої практики мені з отими гнидняними хрицями й робити не було чого. Шкода — кума нема: ми б з ним у соєдіненні не те показали.

Кум і льотчик кріпкий був. Ас!

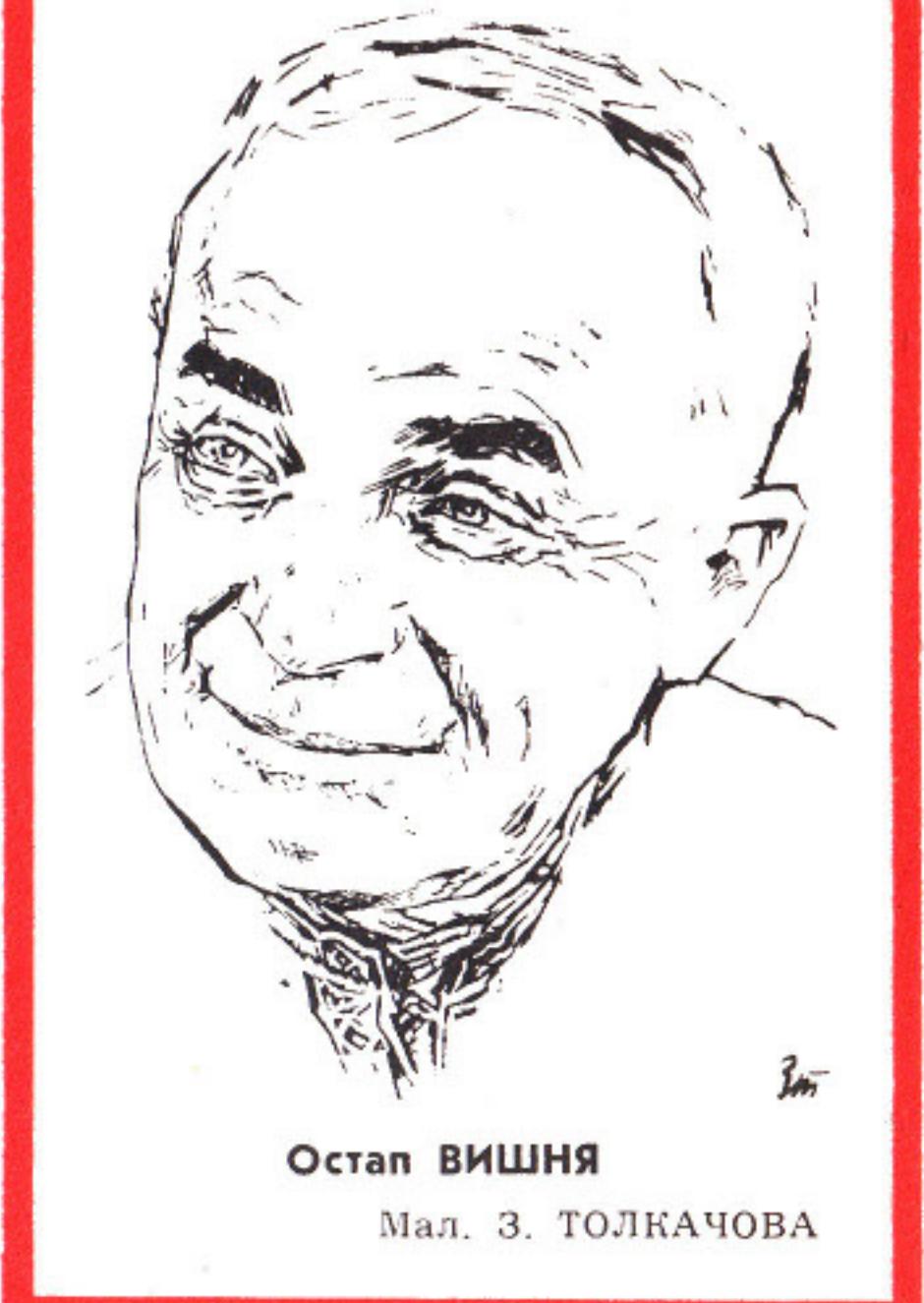
Трусимо ми якось кислиці з кумом. Повілазили на дерево й трусимо. А кислиця висока була, розложиста. Фашисти, кляти, зрубали її. Лукерка в пелену кислиці збирав. Трусили, трусили, — ке, думаємо, зажуримо. Люльки в зуби, кум огню креше...

Коли це знизу як бахне:

— Знову за люльки!

Так ми з кумом, як стій, з кислиці у піке. Кум таки приземлився, хоч і скаптував, а я з піке — в штопор, із штопором не вийшов, протаранив Лукерці спідницю й урізав у землю!

За півгодини тільки очуняється, кліпнув очима, дивлюсь: ліворуч стоїть кум, аварію зачухує, праворуч Лукерка з цеберкою води. Ворухнувсь — рулі повороту ні в руках, ні в ногах не дійствують, кабіна й увесь фюзеляж мокрі-мокрісінькі...

Остап ВИШНЯ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Живий, слава богу! — кум каже.

А Лукерка:

— Був би, — каже, — він живий, якби не моя кубова спідниця! Хай скаже спасібі спідниці, що затримала, — угруз би був у землю по самісінський руль глибини! Ех, льотчики, — каже, — молодчики!

А ви кажете, чи не злякався я трьох гітлерівців?

Після такої практики?! Таке й вигадаєте!

— А що тепер поробляєте, дідуся?

— Прийшли наші — я демобілізу-

вався. Дуже швидко німці тікають, не надожену. Хай уже молодші гонять. А я оце дітлахам у дитячий садок пищики роблю. Такі ж утішнені дітоньки! Та колгоспну череду з евакуації виглядаю. Треба випасати, треба відбудовувати після німецької погані. Ех, кума б оце мені, ми б оце вдвох... Хочете, може, «зенітку» мою побачити? Ось вона! І погладив ніжно дід Свирид свої вила-трійчата...

1944 р.

До 30-річчя визволення Радянської України від фашистських загарбників

По сторінках фронтового «Перця»

З народного гумору

[Партизанський лист]

Прописуємо тобі, катюго,
Що ми живі та здорові,
Як дуби у діброві.
Та ще бажаємо тобі від щирого серця
Сто болячок у реберця,
Сто чортів у твою пельку,
Щоб ти швидше ліг в земельку.
А вже ж ти зграю свою скликав,
А вже ж ти руки криваві потирав;
Нахвалявся, чорним душам присягався:
«Я пошлю на схід вояків-арійців;
Я розіб'ю партизанів, розвію.
Чорним попелом села покрию,
Кров'ю людською уп'юся
Та й повеселюся.
От тоді в тилу буде мирно та тихо».
А тебе, людожере, спіткало лихо.
Як води з моря не випити,
Як вітру в полі не спинити,—
Так і нас, партизанів, хоч сказися,
Не здолати тобі, не розвіяти.
Бо ми — месники народні,
Захисники благородні.

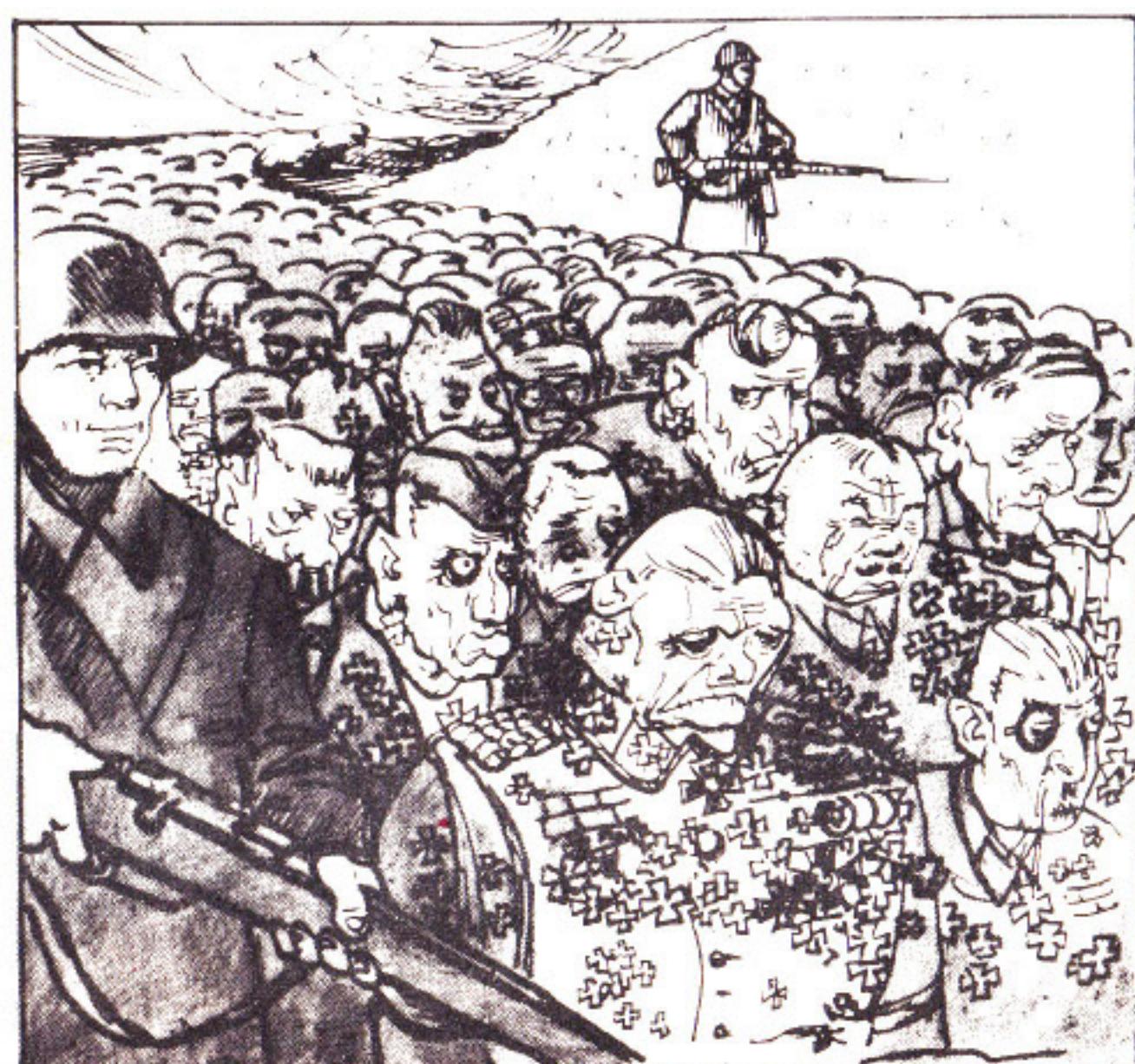
І не злякають нас ні машини твої,
ні танки,
Бо є для них партизанські приманки.
Самі їх готуєм,
Непрошених гостей частуєм.
Їдуть «гості» на машинах
І вибухають на партизанських мінах.
Всім їм отут
Надходить капут.
Бо вояки твої, арійці,
Не заслуговують на інші гостинці.

А ще потішили нас, партизанів,
твої літуни:

Над лісами гасали,
Бомби з «юнкерсів» скидали,
І бомби, і батальйонні міни
Кожної днини.
Є великі втрати,—
Бодай не збрехати:
У нашої баби Насті
Дві курки вбито зозулясті:
Біля дірявого моста
Приблудні корові відбито хвоста;
Наведено жах
На болотяних жаб.
Хоч вір, хоч ні,
А так було усі дні.

Кобиляча ти голова —
Не розум у ній, а трава.
Всесвітній ти телепень,
Дурний, як пень.
Чухай тепер свої вуха ослячі та
приказуй:

«Коли б то знаття,
Що буде таке биття,—
Заклявся б іти сюди
На все життя...»

Хрестовий похід.
Мал. К. Заруби.

МАВП'ЯЧИЙ ПРОТЕСТ

Мавпи: — Не може бути, щоб така
благородна порода, як наша, була родича-
ми такої потвори.

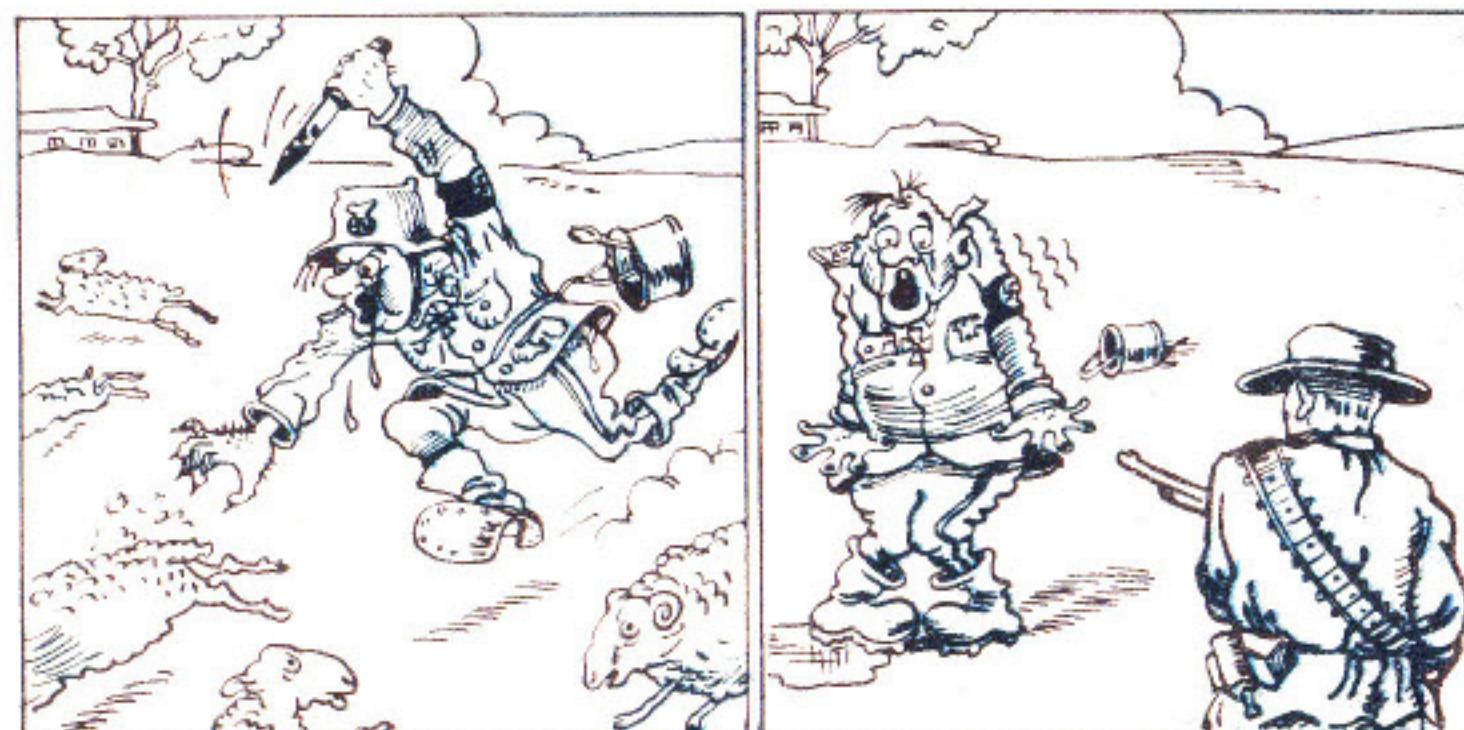
Мал. В. Аверіна.

В ГІТЛЕРІВСЬКОМУ ОБОЗІ

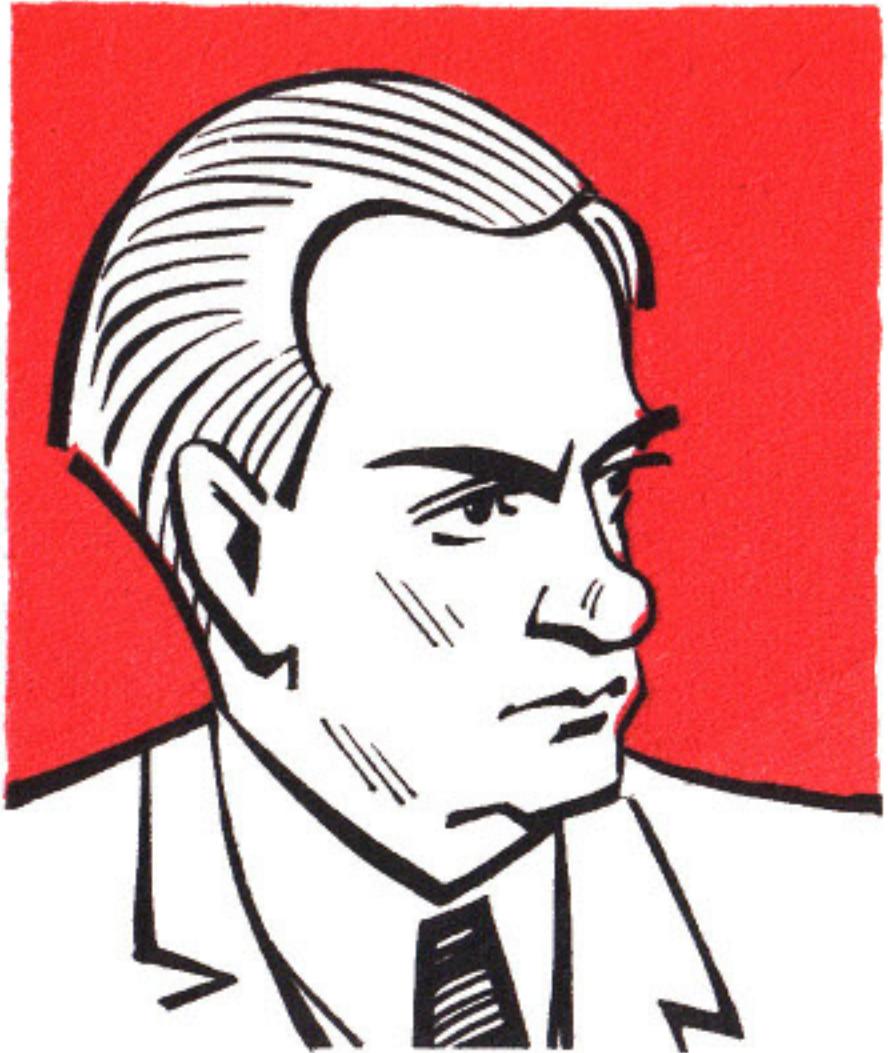
З фашистських задвірків на тричі битий
шлях.

Мал. К. Заруби.

Молодець проти овець...

...А проти молодця сам
вівця...
Мал. Р. Стрельникова.

Ярослав ГАЛАН

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

АЛЬФРЕД І ЕРИХ

(Розділ з кримінального НІБито роману)

Літнього ранку 1943 року в степах Південної України загуло-зашуміло. В хмарі пилиги мчали 20 броніваних машин, за ними ще 20, а посередині одна найбільша і найміцніша з двох — таємничими пасажирами.

Подумайте, дорогі читачі, що ми вирішили друкувати в «Перці» пригодницький роман?

Ми змушені вас розчарувати. Таємничі пасажири виявилися не такими вже таємничими. Хто ж бо не знає двох розбійників з великої дороги — Альфреда Розенберга і Еріха Коха?

Та надамо слово дитині Геббельса — «Німецькому інформаційному бюро», бо ніхто інший не змалює такими соковитими барвами по дорож, пригоди і епохальні відкриття цих двох героїв ненаписаного ще кримінального роману.

Німецьке інформаційне бюро (в скороченому вигляді: НІБито) насамперед повідомляє, що подорож по Україні справила на імперського міністра Розенберга та імперського комісара України гаулайтера Еріха Коха досить «сильне враження».

«Незважаючи на нестачу пального, тяглової сили і робочих рук, — твердить НІБито, — в рейхскомісаріаті Україна обробіток землі було проведено в великих масштабах».

Чудеса, правда? Без пального, без тяглової сили, без робочих рук і раптом — «великі масштаби».

Як же ж пояснює це чудо НІБито? Дуже просто...

«Як міг переконатися імперський міністр, цього успіху ми домоглися дякуючи великій ініціативі та енергії обласних комісарів і керівників сільського господарства».

Зворушлива картина. Німецькі обласні комісари возять гній, а німецькі сільськогосподарські керівники тягнуть самотужки плуг...

Та ні! НІБито жартує. НІБито інакше розуміє

Ярослав Галан

Минає двадцять п'ять років від дня, коли на бойовому посту від підліх рук українських буржуазних націоналістів загинув письменник-патріот Ярослав Галан — полум'яний борець проти ворогів нашої Батьківщини, близький публіцист і сатирик, драматург і прозаїк.

Нижче друкуємо два його сатиричні твори, спрямовані проти німецько-фашистських загарбників та їхніх українсько-буржуазних посіпак, твори, які Ярослав Галан написав і опублікував у роки Великої Вітчизняної війни.

енергію і ініціативу німецьких окупантів, енергію живодерів і ініціативу злодіїв. Воно лише хотіло показати світові найновіше досягнення німецької техніки: як можна під дулом револьвера змусити одного селянина працювати за десятьох.

За повідомленням того ж НІБито, після свого повернення в Берлін, Розенберг змалював перед журналістами ще привабливішу картину того, що бачив на Україні:

«Я бачив, — розповідає Розенберг, — як шляхами плentaються цілком зубожілі, одягнуті в лахміття люди і несуть до міст злиднене добро та продовольство, яке ще залишилось у них».

Здається, сказано коротко і ясно. Досить було двох років панування розенбергів на Україні, щоб її населення перевелось на злидні.

Ви, мабуть, здивовані такою щирістю Розенберга? Дарма! Герої кримінальних романів ніколи не бувають щирими. Вони зате хитрі і тупоумні. До тієї міри тупоумні, що свою керівну неминуче кінчають за гратали або ще гірше. Так само й Розенберг. Щоб забити баки своїм слухачам, він зазначив, що в цьому винна... Жовтнева революція.

Виявляється, українці 26 років те тільки й робили, що носили на базар продовольство, яке в них залишилось з часів царя Миколи!..

Бажаючи уже цілком приголомшити читача, НІБито закінчило опис подорожі Розенберга і Коха по Україні такими словами:

«Місцеве населення підготувало імперському комісарові теплу зустріч».

Доводиться висловити жаль, що лише підготувало, а не виконало. Тоді б і Розенберг і Кох закінчили на кілька місяців раніше свою житейську мандрівку.

Ну, нічого! Як кажуть: хоч і відкладеш, все одно не втечеш.

Не втече Розенберг, не втече і Кох.

1943 р.

РІЦИНА Й ІСТОРІЯ

Як відомо, є ліки для внутрішнього вживання і для зовнішнього. Рицину п'ють, а йодоформом посилюють рані.

Так було доти, поки на світовій арені не з'явилися Гітлер і Геббельс. З того часу брехня стала для німців продуктом першої потреби, так само, як і медикаменти. І не одна брехня, а дві: для внутрішнього і для зовнішнього вживання.

До нас потрапив ще один документ гітлерівської брехні у вигляді брошюри. На обкладинці цього твору так і написано: «Виключно для внутрішнього вживання німецької армії».

Мова йде про короткий курс історії України для гітлерівських солдатів і офіцерів.

На самому початку цієї брошюри гітлерівський історик бідається над долею України за часів татарської навали, яка, за його словами, «перетворила квітучу, багату Україну на пустелю». Про те, що на таку ж саму пустелю перетворила Україну німецька навала, автор нічичирк. Мабуть, з великої скромності...

Далі йде відкриття, яке повинно викликати справжній переворот в історіографії. Як пише

доктор Ступперіх (таке прізвище автора брошюри), татари підкорили б тоді всю Європу, якби не... німці.

Але це лише перші кроки великої гітлерівського історика.

Звернімось, наприклад, до епохи Богдана Хмельницького. Автор брошюри ласково визнає, що Хмельницький був видатною особою. Однак і тут не обійшлося без втручання... німців. Доктор Ступперіх запевняє своїх читачів, що Хмельницький лише тому став славним полководцем і політиком, бо «мав зв'язки з німецьким великим курфюрстом...»

Виявляється, не Хмельницький розгромив шляхту під Корсунем і Жовтими Водами і не українське козацтво, а таємничий німецький курфюрст на чолі своїх ландскнехтів. Немає сумніву, що коли б у Ступперіха було більше місяця, він написав би, що Хмельниччина була лише маскарадом, а насправді козаків вів на бій переодягнутий на Хмельницького — курфюрст. І не козаків, а есесівців у козацьких костюмах, запозичених у гардеробі берлінської опери...

А тепер кілька слів про ХХ сторіччя. Кілька слів, бо автор брошюри неохоче згадує про цей період. Він лаконічно заявляє:

«В Брестському мирному договорі Німеччина визнала самостійну українську державу і взяла її під свою охорону».

Та, як побачимо далі, ця «самостійність» і ця «охорона» небагато були варті, бо, як пише сам Ступперіх:

«Великі перспективи були зведені наївець у листопаді 1918 року. Німецькі війська, що допомагали українському народові засновувати державу, були змушенні на початку 1919 року залишити крайні».

Ким були змушенні, неважко пригадати; гітлерівському докторові не личить про це розповідати. Німецькі солдати також без допомоги свого доктора знають, хто змусив їхніх батьків тікати з України. Той самий, хто змушує і солдатів Гітлера шукати собі найкоротшого шляху до Фатерлянду. Український народ!

Дехто може поспітати: навіщо Геббельс напуває фріців такою рідкою рідкою рициною? Та, бачите, ця брошюра вийшла з друку ще в 1941 році. У 1943 році вона зайва. Фріців тепер лікують не рициною, а кулями і гранатами, і лікує вже не Геббельс, а Червона Армія. Лікує так радикально, що через деякий час ліки для фріців стануть зовсім зайвими.

Навіщо ж ліки там, ідеже несть ні болезні, ні печалі...

1943 р.

До 30-річчя визволення
Радянської України
від фашистських загарбників
По сторінках фронтового «Перця»

ЖІОВТО- БЛЯХИТНІ ЗАПРОДАНЦІ

Запопадливі та ниці
(їх потроху скрізь було),
Завше лестощі на пиці,—
А в душі, як у мазниці,
Телепешілося зло.

Їх і взяв собі тепер
В наймі німець-людожер.
З цепу спустить, ще й присвісне:
— А гуджа, його візьми! —
Потім, ніби ненавмисне,
В зуби кожного як блисне
Од Грицька аж до Кузьми.
Скрізь розгублюючи піну,
Поскакають ці хорти,—
Шматувати Україну
Ta пороти животи.
Перед німцем, як собачки,
Ці служаки лазять раки.
Все ладні йому лизати,
Тільки б кістку з кухні мати.

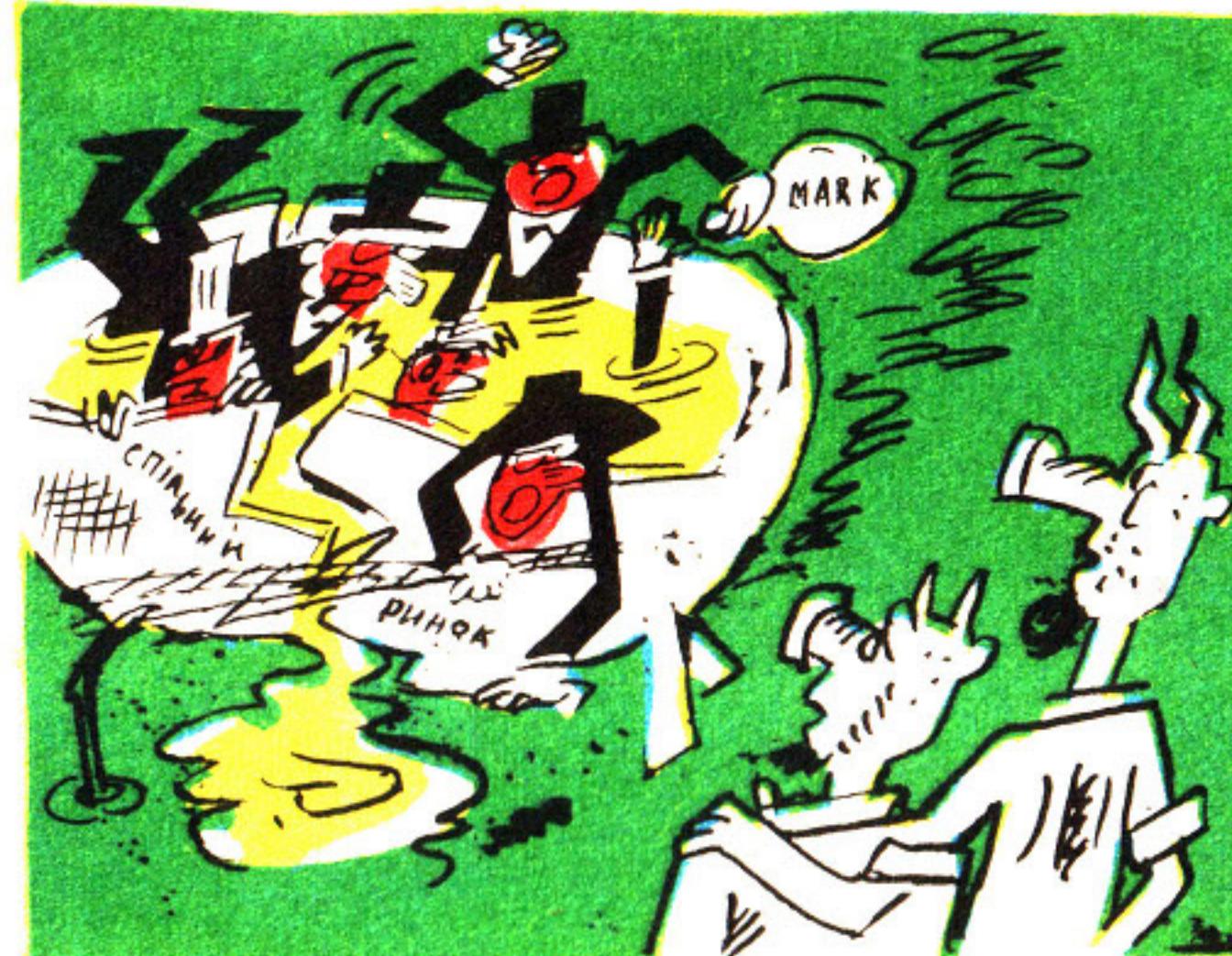
Запроданця легко візнати:
Пика сита, зла, невміта,
Як у справжнього бандита.
Добрі в нього чоботята,
На дорозі зняті з Гната,
Шапку сиву довга лапа
З скрині витягла в Остапа,
А кожуха за півмарки
Він хапнув у баби Варки.
У людській крові їх руки, —
Ось які вони падлюки.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО
1944 р.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ВІД ЖІОВТЯ нечестивих

— Отак мирно врегульовують, що аж казан тріщить...

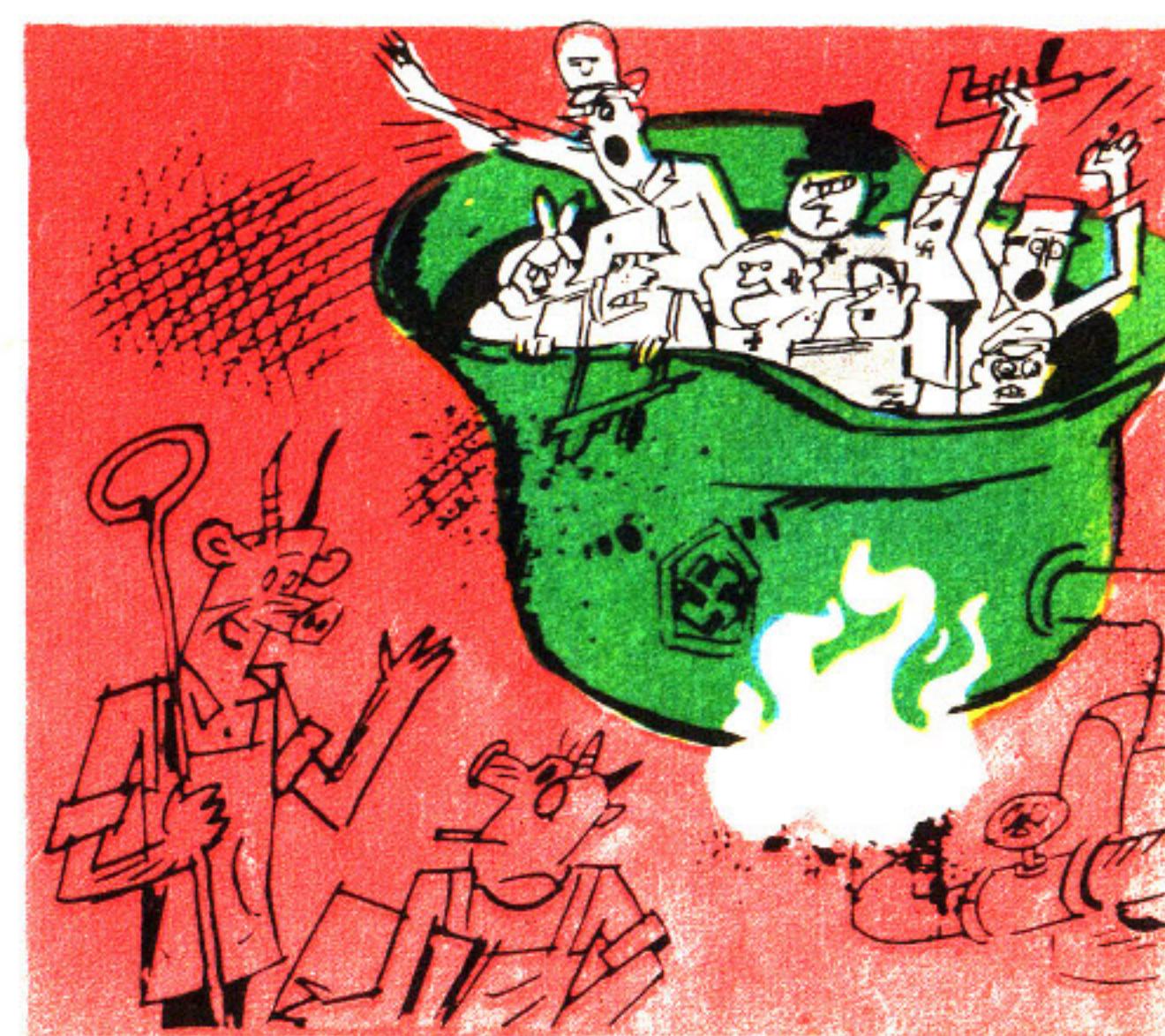

— Ось де райський куточек.

РАСИСТ У ПЕКЛІ

— Це ж дикунство: посадити білу людину в казан з чорною смолою!..

— Ми завжди беремо до уваги специфіку грішників...

— І тут енергетична криза!

— От у Чілі пекло!

Вони приносять людям радість

Герой Соціалістичної Праці
В. Ю. Шморгун.

О. І. Паламарчук.

ФАРФОРОВА КАЗКА

Перший рік народження: 1802.
Другий рік народження: 1922.
«Хрещений» батько: Вождь трудящих Володимир Ілліч Ленін.

Виробничий стаж (за нашою радянською ери): 50 років з гаком.

Брав участь: Майже в усіх міжнародних виставках. Зокрема, в Нью-Йорку, Марселі, Монреалі і т. д. і т. п.

До якої виставки готовується: До Загребської (Ю. ославія).

Чим нагороджений: Пам'ятним прaporом ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС, Ювілейною грамотою ЦК КП України, орденом Жовтневої революції, двома дипломами Всеесозонної торговельної палати, чотирма дипломами ВДНГ, чотирма дипломами за високу культуру виробництва.

Яка сім'я на сьогоднішній день: 2700 чоловік, і всі працездатні.

Хто очолює цю чималенькую сім'ю: Директор — Василь Олексійович Хоменко, депутат Верховної Ради УРСР, добрий господар і заповзятий рибалка.

Краці сини й дочки: Усі.
Краці з країн: Герой Соціалістичної Праці В. Ю. Шморгун — опалювач цеху комплексу механізованих ліній; Марія Миколаївна Десятник — opravnik; Володимир Сергійович Якобчук — опалювач; Андрій Миколаївич Бахурицький — інженер-конструктор; Ольга Йосипівна Паламарчук — формувальниця; Петро Іванович Іванюк — формувальник; Ніна Олександровна Мачульська — живописець.

* * *

Отож, поїдьте в Баранівку. Поїдьте і подивіться, як проза стає поєзією і сяє в біlosnіжному фарфорі. Власне, усе починається не тут, а за двадцять кілометрів від Баранівки — в Дубрівці. У звичайнісному кар'єрі, де добувають білу глину, з якої можна виготовити звичайну цеглу. Але якщо до глини докласти праці та вміння, а до того ж іще бентоніту, пігменту, кварцу, доломіту, електролітів та всю цю масу пропускати крізь воду, вогонь, труби і тунельні печі... і коли над нею ще по-

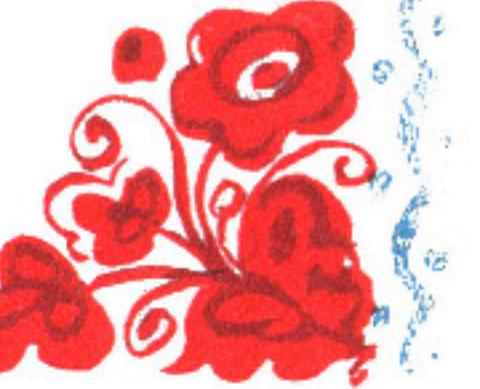
АНКЕТНІ ДАНІ

Ім'я: Баранівський ордена Жовтневої революції фарфоровий завод імені В. І. Леніна.

— Марусю, вставай, я прийшов уж...

ФРАГМЕНТИ

У хваліли:

Послати вітальну телеграму від імені робітників і службовців заводу. Виятг з протоколу № 50: «Призвіти Баранівському фарфоровому заводу ім'я великого Леніна і обрати Володимира Ілліча почесним робітником-горновим. Зарплату відраховувати на користь культкомісії, тобто на закупівлю книг для бібліотеки».

димиру Іллічу Леніну від робітників Баранівського фарфорового заводу». Одночасно клопотали перед Спілкою хіміків та правлінням Всеукраїнського тресту про надання заводу імені В. І. Леніна. Після зборів у Москву, в Кремль, посли робітника завodu О. В. Бродського...

...2 червня 1923 року, Загальні збори робітників і службовців заводу. Виятг з протоколу № 50: «Призвіти Баранівському фарфоровому заводу ім'я великого Леніна і обрати Володимира Ілліча почесним робітником-горновим. Зарплату відраховувати на користь культкомісії, тобто на закупівлю книг для бібліотеки».

СПОГАДИ ПРО МАЙБУТНЄ

1976 рік. Так, саме тисяча дев'ятсот сімдесят шостий. У рахунок цього року нині на заводі працюють: Н. В. Омелянова — ливарник; Н. С. Олійник — opravnik; Л. М. Кушнір — укладач; А. А. Паламарчук — стругальник; Н. А. Купчина — аерографіст; Г. С. Мищик — каменяр; Б. В. Присяжнюк — мальяр; Т. К. Цимбалюк — каменяр; С. А. Мужанівський — тракторист; В. С. Мокрицький — бляхар; В. С. Майданюк — шофер; М. Г. Тихомиров — токар.

ПРОБЛЕМИ І НЕДОЛІКИ

Какутъ, і в раю є свої проблеми і свої недоліки.

Є вони й на Баранівському фарфоровому заводі: дуже вже спектакльно біля тунельних печей у старому корпусі. Отож потрібно технологію будівництва тунельних корпусів удосконалити, підключити більше вентиляторів. Погано ж те, що до Баранівського заводу немає залізниці. Хоча якось вітки, щоб зручніше перевозити вироби.

А так — усе гаразд. Принаймні, робітники більше ні на що не скажуться. Вони натхненно творять свою фарфорову казку. Ту, про яку в книзі відгадувків записано:

«Я дуже вдячний творцям краси, творцям сучасної естетики, які допомагають людям глибше пізнані ніжність творчін руk людських.

Михайло СТЕЛЬМАХ,
Герой Соціалістичної Праці, лауреат Ленінської премії, письменник.

І ми до цих слів охоче приєднуємося.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.
Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Житомирська область.

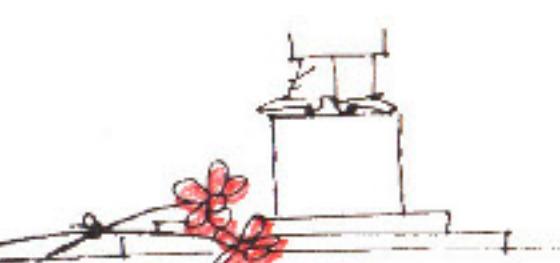

— Будьте певні, мамо, з ними вам нудьгувати не доведеться.

Мал. А. ВАСИЛЕНКО

ПОБАЧЕННЯ

ГУМОРЕСКА

Вона, як завжди, запізнівалась. Я вже добре вивчив її характер і тому не дуже цьому дивувався. Хоча сьогодні вона могла б прити своєчасно. Бо саме сьогодні ми мали подати заяву до загсу.

Минула година, друга... Настала ніч. Але я не зрушив із місця. Уранці перекусив бутербродом, що його завбачливо приніс із собою, і ждав дали. Я вірив Люді: якщо вона пообіцяла, то прийде обов'язково!

Прайша зима — стало важче стояти: мерзли ноги й вуха. Ситуація покращала після того, як випало багато снігу. Під ним було тепліше. Через деякий час мене вже показували екскурсантам, як пам'ятник

невідомому закоханому. Місце, де я стояв, стало традиційним місцем зустрічей. Вечорами я чув ніжний шепіт на лавочці, що стояла поруч.

— А ти зміг би чекати мене так довго, як він?

— Хоч тисячу років, моя ластівко!

Одного літнього вечора до

мене підішла якась літня жінка.

— Здрастуй, Сергію! Зачекався? А де ж твої квіти?

Я зняківло мовчав. А вона:

— Невже не візнаєш? Всі ви, мужчини, такі — непостійні! Це ж я — Люда! Мушу вібачитись, що трохи затрималась. Розумієш, спочатку зустріла подругу. Трохи побалакали. Потім хвильку постояла перед вітринкою ювелірного магазину...

У моїх грудях потеплішало. Я хотів підійти да неї, взяти за руку, але не зміг поворухнутись.

Вечірнє сонце гріло мою кам'яну постать.

Володимир ЗАЕЦЬ.

Без слів.

Грають сурми на Вкраїні

Грають сурми на Вкраїні,
Прапори знялись крилато.
Чуєш, земле? Свято нині!
Наше свято!
Славне свято!

Чуєш, світе: тридцять років,
Три десятки прошуміло,
Як минувся час жорсткий,
Як звільнився край наш мілий.

Як ми вражу, злу навалу
Сколошматили, строшили;
Загребущих геть прогнали —
Кровожерні маком сіли!

Йшли до нас вони із форсом,
Аж кресали з бруку іскри, —
Показали ж ми їм Корсунь —
Сталінград наш український!

Так дали їм прикурити,
Що завили, як шакали, —
Від катюш, несамовиті,
Геть обсмалені тікали.

Це ж у сплаві неподільнім —
В дружбі злиті воєдино,
Всі народи наші спільно
Визволяли Україну.

Визволяли рідний Київ —
У святім пориві гніву
Гнали ворога у шию.
Гнали й били —
В хвіст і в гриву!

Одкотився, хижий, пазом —
Наша сила наростала,
До землі чужої ласим
Залиши за шкуру сала!
Бігли зайди в люту свищу,
Залишаючи руїну...

В братнім колі
З попелища
Підняли ми Україну.
Гляньте: понад виднокраєм —
Всьому світові на подив —
Як зоря, вона сіє
У сузір'ї всіх народів!

Варить сталь і зводить домни,
І на нивах колоситься,
Світлим розумом невтомним
Поринає в таємниці.
Це вона ростить Патонів,
І Тичин, і Касянів,
І Поповичів — мільйони
Стягом Жовтня осянні.

Це її довкола видно
І далеко нині чути.
Україно, краю рідний,
Зогнили давно ті спруті,
Ти ж — цвітеш в сім'ї великих,
В сім'ї вільний,
І вовки
Не скорить тебе,
Не скути!

Валентин ЛАГОДА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Віро, а хіба в нас кольоровий телевізор?

ПАТОЛОГІЧНА СВЕРБЛЯЧКА

ПАМФЛЕТ

...На твердій лаві Нюрнберзького суду їх рівно дюжина возідала — Ріббентроп, Кейтель, Йодль, Шпеер, Шірах, Розенберг, Герінг і так далі. Почувалися вкрай кепсько: у перспективі маячила шибениця...

Альберт Шпеер сидів, увігравши голову в плечі, — напружені шукав найбільш рятівної відповіді на запитання прокурора і суддів.

І ось що він прорік: «Пане голово! Панове судді! Гітлер і крах його системи завдали німецькому народові невимовних страждань... Після цього процесу німецький народ з презирством поставиться до Гітлера і проклинатиме його як призвідця всього нещастя».

Далі підсудний богом святым заприсягся, що до самого кінця свого життя боротиметься проти зловорожого нацизму; запевнив трибунал, що готовий «спокутувати великий гріх перед нацією і всією цивілізацією».

Діставши свою пайку — 20 років в'язниці, — Шпеер полегшено зітхнув: зашмарг обминув його. Та й, до речі, тієї законної двадцятки не відбув сповна — знайшлися друзі, знайшлися благодійники, які потурбувалися, щоб нацистський вовкулака вийшов на волю передчасно.

Але ще й до того, як та жадана мить настала, Альберт не тільки те й робив, що потихеньку скиглив — він ще помалу пописував і передавав за ворота в'язниці свої мемуари...

Нині Альберту Шпеєру, одному з хазяїв колишнього нацистського рейху, — 69 років. Однак він не мріє про спочинок — з-під його пера вийшло кілька тисяч сторінок, присвячених опису «славного минулого», тобто дифірамбів фашистської Німеччині. Шпеєру дуже хочеться, щоб не тільки сучасники, а й нащадки оцінили його роль, його зусилля у 30—40 роках нашого століття.

Отут доречно буде нагадати, ким був Альберт Шпеер у ті часи, в часи гітлерівського рейху.

Року 1932-го син відомого комерсанта Альберт Шпеер вступає до нацистської партії. А вже через два роки примошується близько коло «фюрера» — стає імперським міністром озброєння та боєприпасів.

В руках Шпеєра — не тільки диктаторсько-драконівські закони, а й величезні кошти. Альберту ні в чому відмови нема. Йому допомагають мало не всі державні органи рейху — аж до СС включно! Сотні тисяч завезених з окупованих країн рабів, військовополонених працюють на військових заводах, розташованих на землі і під землею, засівають цю землю своїми кістками, а сам Шпеер одержує з рук Гітлера орден за орденом...

Тепер Шпеер не згадує про своє каяття, проголошене з лаві підсудних у Нюрнбергу. Альберт оклигав, упорядкував свої щоденники та іншу писанину, і ось відоме у США видавництво «Макміллан компа-

ні» заповзялося видрукувати книгу на 600 сторінок. За ним подали голос й інші видавництва, бо ж «Щоденник спогадів» нацистського вовкулаки, за їх розрахунками, дасть чималі бариши.

Західна реакційна преса смакує «сенсаційний» характер мемуарів Шпеєра. Мовляв, він «змальовує портрети великих діячів третього рейху», розповідає і про «особисто пережиті муки».

Виданий кілька років тому скорочений варіант «Щоденника» розійшовся тиражем близько півтора мільйона примірників. І що не фраза, то явна патологічна нацистська свербллячка: Альберт з усіх сил чорнить комунізм, паплюжить Радянський Союз, а наш народ зображені як напівдикунський... Недобиті гітлерівські злочинці охоче розповісюджують творіння Шпеєра; як писала швейцарська газета «Журнал де Женев», книжка «має попит». Інакше кажучи, Альберт набиває кишені солідними гонорарами. В одному випадкові він зауважує, що «на окупованих територіях я не бував, але добре знаю, що тубільці наш прихід вітали щиро». Бреше й оком не моргне! Принагідно він картає Америку й інших союзників СРСР по війні: мовляв, не треба було західним державам «рятувати комунізм».

Правда, дуже поріділи ряди тих, до кого Шпеер апеляє, але в нездоровій його психіці жеврють надії на якийсь «поворот» у міжнародній ситуації, і свербллячка не дає підстаркуватому нацистові спокійно спати. Йому і досі ввіждається берлінська трибуна, на якій його міністерська персона бовваніє за два метри від «фюрера».

А не завадило б, якби частіше згадувалася не трибуна ота, а лава підсудних, згадувався ото час, коли перед ним бовваніла шибениця.

Це дуже б освіжalo пам'ять. І не тільки самого Шпеєра.

Олекса НОСЕНКО.

Неймовірні інтерв'ю

Звичного до різноманітних інтерв'ю читача, безперечно, дещо здивує рубрика «Неймовірні Інтерв'ю». Тому, щоб одразу поставити усі крапки над «і», Перець роз'яснює, що й до чого. Мова іде про ті зустрічі та бесіди його представників із певними діячами «того» світу, які — зустрічі та бесіди, — на превеликий жаль, відбутися не можуть, оскільки згадані діячі ян вогню бояться чесного і правдивого слова нашої преси. Однак якби ці бесіди усе ж таки відбулися, вони нічим не відрізнялися б від тих, які Перець збирається друкувати. За це він ручається на всі сто відсотків.

РАЙСЬКЕ ЖИТТЯ

Бесіда з президентом Парагваю Альфредо Стресснером

КОРЕСПОНДЕНТ. Пане президент, дозвольте поставити кілька запитань щодо становища у Парагваї корінних його жителів — індійців.

ПРЕЗИДЕНТ. А чому, власне, вас цікавлять ці дики... пардон, ці варва... ще пардон, наші червоношкірі брати, до яких ми завжди ставилися справді з батьківською любов'ю?

КОРЕСПОНДЕНТ. Бачте, ходять чутки...

ПРЕЗИДЕНТ. Це брехливі чутки! Правдивими є тільки ті чутки, які ми пускаємо самі.

КОРЕСПОНДЕНТ. Ви хочете сказати...

ПРЕЗИДЕНТ. Так-так, саме це я й хочу сказати. Оті кольоро... пардон, оті недоум... ще пардон, оті наші червоношкірі брати-індійці завжди жили у вільному й демократичному Парагваї, як у божа за пазухою.

КОРЕСПОНДЕНТ. Тобто...

ПРЕЗИДЕНТ. Тобто жоден із нас ніколи не мав і не матиме таких умов.

КОРЕСПОНДЕНТ. Яких саме?

ПРЕЗИДЕНТ. Я ж сказав — таких. Які цивілізований людині й не присниться.

КОРЕСПОНДЕНТ. А конкретніше...

ПРЕЗИДЕНТ. Конкретніше? Можна й конкретніше. Ось вам лише кілька штрихів. Де жили ті брудні тварю... пардон, ті соба... пардон, наші червоношкірі брати до того, як ми простягнули їм руку допомоги? У джунглях, у лісових нетрях, у непролазних хащах, за сотні миль од цивілізації! І що ж? Ми, спонуковані лише істинно християнською любов'ю до близнього, витягли їх із темряви, приголубили, можна сказати, відігріли на власних грудях і оддали їм найкращі території!

КОРЕСПОНДЕНТ. Резервації?

ПРЕЗИДЕНТ. Так, ми називаємо ці землі резерваціями. Там сонечно, сухо, не те, що в сиріх і темних джунглях. На благоустрій резервації уряд витратив значні кошти.

КОРЕСПОНДЕНТ. У чому ж полягав благоустрій?

ПРЕЗИДЕНТ. Ми обнесли кожну резервацію дуже гарним колючим дротом. Підключили електро-струм. Вийшло просто чудово!

КОРЕСПОНДЕНТ. А з якою метою це робилося?

ПРЕЗИДЕНТ. Що значить — з якою? Щоб ніхто не заважав тим

вирод... пардон, тим крети... пардон, нашим червоношкірим братам спокійно здиха... пардон, спокійно дихати чистим повітрям вільного й демократичного Парагваю.

КОРЕСПОНДЕНТ. Чи потурбувалися ви про розвиток культури індійців?

ПРЕЗИДЕНТ. Аякже! Передусім порадили їм не говорити свою мовою. Щоб вивчали нашу, іспанську. Потім порадили утриматися від заняття своєю музикою, піснями і танцями. Щоб вивчали нашу музику, наші пісні. Тобто щоб активно прилучалися до нашої високої культури.

КОРЕСПОНДЕНТ. Індійці — споконвічні мисливці. Ви надали їм можливість полювати?

ПРЕЗИДЕНТ. Навпаки — ми надали їм можливість відпочивати!

КОРЕСПОНДЕНТ. Але що ж вони їдять?

ПРЕЗИДЕНТ. А навіщо індійцям їсти? Уявіть собі, їжа їм тільки шкодить. У резерваціях їжа завжди робить їх нервовими. Коли ж ми, потурбувавшись про їхнє здоров'я, позбавили індійців їжі, вони одразу стали спокійними. Як бачите, ми оточили цих недолю... пардон, цих неповноцін... ще пардон, наших червоношкіріх братів по-справжньому батьківською турботою.

КОРЕСПОНДЕНТ. А що ви можете сказати про долю багатотисячного індійського племені аче, стосовно якого ще кілька років тому були дуже сумні прогнози?

ПРЕЗИДЕНТ. Ніколи не вірте прогнозам! Особливо коли вони йдуть не від нас. Ви уже переконалися, що всім індійцям ми створили прекрасні умови. Але про плем'я аче я можу сказати з особливою радістю: воно тепер у справжньому раю. І, дастъ бог, невдовзі ми туди відправимо й усіх отих сви... пардон, усе оте бид... ще пардон, усіх наших червоношкіріх братів.

КОРЕСПОНДЕНТ. Як? Яким чином?

ПРЕЗИДЕНТ. Дуже просто. Майте на увазі, що це — найбільше завоювання вільного й демократичного Парагваю.

І Альфредо Стресснер гордо виклав на стіл невеличкий металевий предмет.

Це була автоматна куля.

В. ЧЕПІГА.

Вісім
з того світу

Криза найбільше зачепила малозабезпеченні шари населення. Пригнічені, перебуваючи під недремним контролем владі, вони несуть на собі весь тягар, породжений ескалацією вартості життя, маючи лише одну можливість — ще тугіше затягнути ремінці. Зростає злочинність, зростає кількість студентів і військовослужбовців-наркоманів — їх у країні нараховують понад 130 тисяч... Однак жодних активних заходів не вживається, і щомісячно в Південний В'єтнам ввозиться близько двох тонн наркотиків, які дають величезні баріші підпільним синдикатам.

«Монд дипломатік», Париж.

Становище старих людей в Італії стало національною ганьбою. Питається, чого ще можна очікувати від цієї держави в інших галузях соціальної політики, коли для вирішення такої важливої проблеми, як турбота про пенсіонерів, вона не сягнула далі створення легалізованих концентраційних таборів для стариків.

«Темпо», Мілан.

За останні 20 років кислотність води, що випадає дощем на сході США і в Західній Європі, збільшилась у 100—1000 разів порівняно з рівнем, який вважають нормальним.

«Інтернешнл Геральд Трібюн», Париж.

86 процентів офіцерського складу збройних сил, 82 процента старших суддів, 80 процентів директорів банків, 67 процентів високопоставлених державних службовців — представники еліти, випускники привілейованих училищ закладів, які доступні тільки дітям багачів, бо річне навчання одного учня в такому закладі становить суму річного заробітку середнього робітника.

Американський соціолог доктор Девід Бойд про Англію.

...на будівництві метро в Сантьяго 80 робітників оголосили страйк, вимагаючи підвищення заробітної платні. Коли представники хунти запитали імена керівників страйку, всі 80 підняли руки. Всі 80 були розстріляні.

Іншого разу представники хунти з'явилися в ремонтних майстернях на південь від Сантьяго і навміння вибрали 11 чоловік, вивели їх у двір і на очах у інших розстріляли.

«Лейбор тудей», Чікаго.

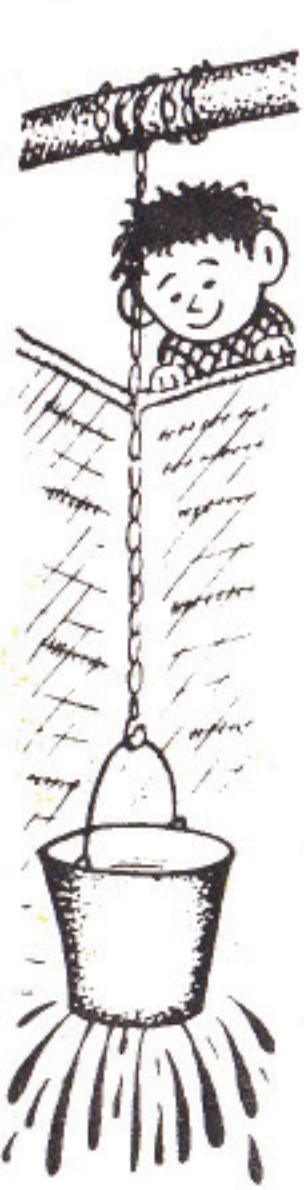
І сміх, і гріх

Тридцятирічний англійський композитор Едді Уорнер присвятив свій останній атональний твір спортиві. Він назвав його «Футбол». Це «Симфонія з дванадцятьма голів і двох штрафних ударів». Слухати цей твір під силу лише добре натренованим спортсменам або глухим.

У респектабельних нью-йоркських ресторанах і готелях по-важним відвідувачам подають

меню, на обкладинці якого можна прочитати таке: «Ми просимо вибачити, але ціни змінюються тепер так швидко, що ми не встигаємо друкувати нові меню. Тому просимо розглядати ціни в нашому меню як орієнтовні. Справжні ціни, звичайно, трохи вищі, але це підвищення точно відповідає збільшенню цін на м'ясо та інші продукти»...

Що ж, приємного апетиту за новими цінами!

ВАСИЛЬКОВЕ УДОСКОНАЛЕННЯ

Вранці бабуся зібралась у магазин. Наказала онукові нікуди з дому не відлучатися. Та Василько й не думав нікуди йти. У нього вдома була невідкладна справа...

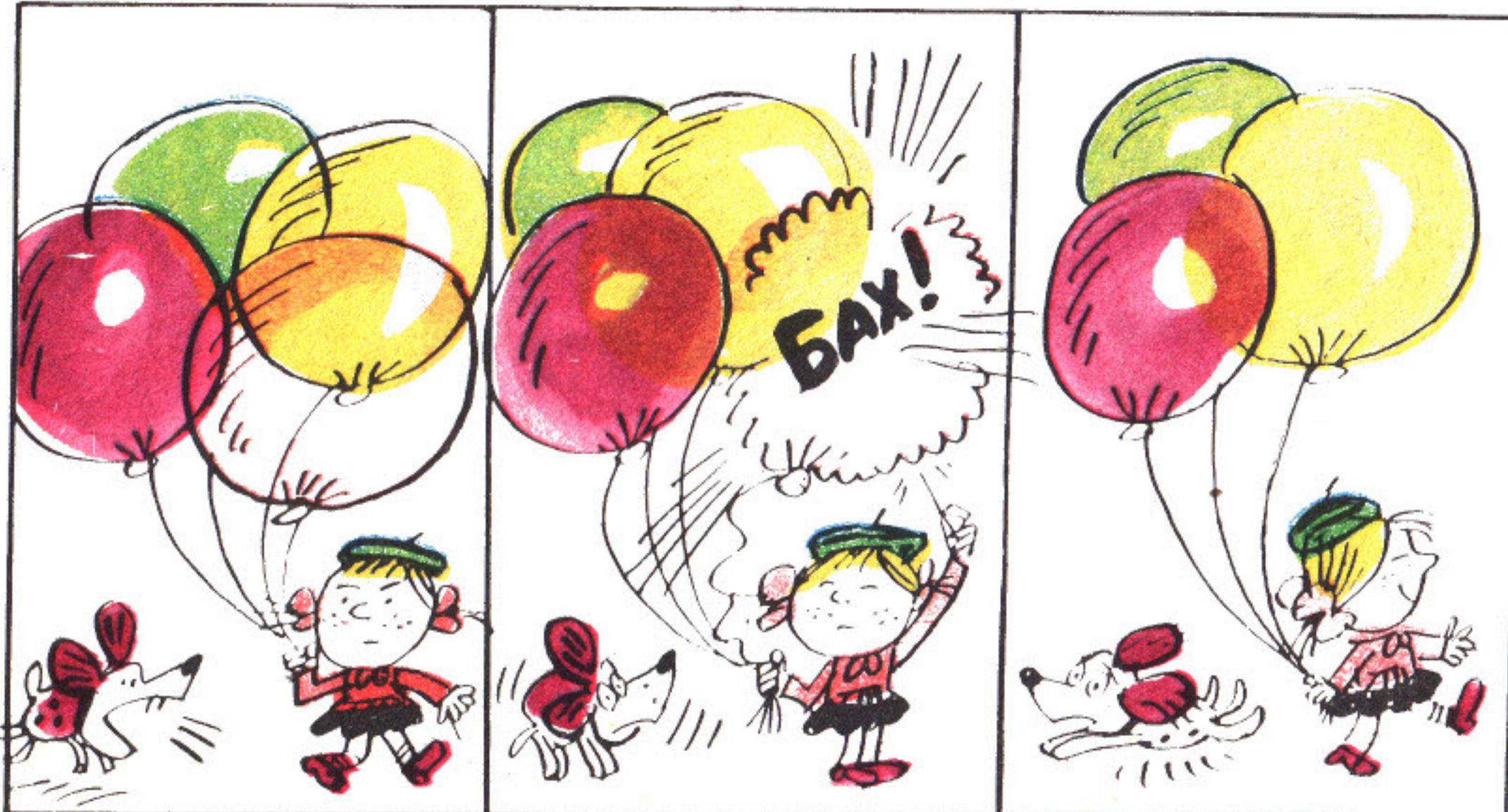
Під вечір бабуся заходилася поливати грядки. Опустила відро в колодязь. Почула, як воно сплеснуло у глибині. А витягла — порожнє! Вдруге опустила відро. І знову — порожнє! Що таке? Придивилася до відра, а все його дно у дірочках.

— Це я зробив, — сказав Василько, — щоб тобі легше було. А то витягаєш воду з колодязя, виливаєш її у поливалку. А тепер прямо з відра можна грядки поливати!

Бабуся не дуже й розсердилася. Лише посміялася з онука. Адже він хотів, щоб краще було!

Г. ПОВОЛОЦЬКИЙ.

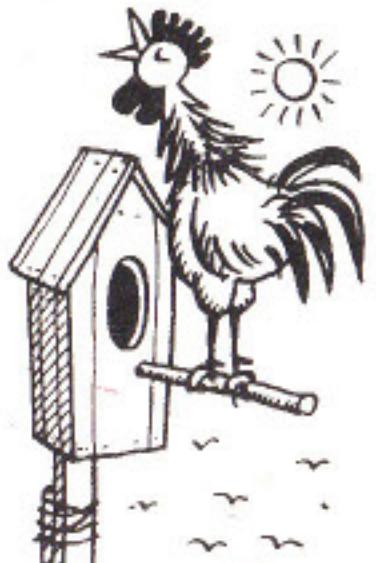
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ШПАКІВНЯ

Забажалось
Якось Півню
Змайструвати собі
шпаківню.
Сам себе він бадьорить:
«Буду я —
В шпаківні жити!»

Взяв він дошки
І гвіздочки,
Вдарив, стукнув
молоточком:
«Ну й шпаківня! —
Глянуть любо...»
Приладнав її до дуба.

Та, на жаль,
У ту шпаківню
Голови не всунуть Півню.
Він кричить:
«Ку-ку-рі-ку!
Я зроблю ще не таку!»

«Ну і Півен!
Ну й мастак! —
Сівши поруч, каже Шпак, —
Доки зробить він нову, —
Я в цій хатці
Поживу!»

Григорій КОВАЛЬ.

ДРУЖБА

Як тільки побачать волосся руде,
Дівчатка всім хором: «Іванко іде!»
Танцюють сміються хлопчині услід:
«Іванко рудий, ніби з пісеньки дід!»
Ta хлопчик не сердиться, тільки гука:
«У мене із сонечком дружба така,
В волоссі моєму, як я народивсь,
Від сонечка вогник малий поселивсь!»

ДІДУСЬ НЕ ВГАДАВ

Лід на річці аж блищить,
З ковзанами Сень спішить
В битих валянках, калошах,
В шубі теплій і хороший.
Зауважив наш дідусь:
— Не спортивно одягнувсь...
Сень відказує, жартує:
— Не кататись — падать йду я!..

Петро МОСТОВИЙ.

ЗА ЗВИЧКОЮ

Прибули актори
В нашу школу з міста.
Коля взяв автограф
У кіноартиста.
Коли чує поруч
Голосочек Нати:
«Завтра на уроці
Я візьму списати!..»

Григорій ГАРЧЕНКО.

ВАБИТЬ

Нашого Івасика
Дуже вабить пасіка.
Тільки скажем наперед:
Не так пасіка, як мед.

Андрій МАНДРІВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

До 30-річчя визволення
Радянської України
від фашистських загарбників

По сторінках фронтового «Перця»

Козел та Скеля

БАЙКА

Облізому Козлу раз закортіло
Із Скеleю поміряти козлину силу.

Проголосив Козел на цілий світ:
— Піду на Скелю я війною,
Що заважа мені простором жити,
Що на шляху моїм стоїть горою.
Не потерплю я цього зла,
Не потерплю великої наруги...

І не впізнати тепер Козла:
Надувсь, не трісне мало від натуги,
Гребе козлячими ногами,
Загрожує рогами,
На Скелю коситься і очі лупить.
Та раптом як учуپить
У Скелю головою,
Аж полум'я знялося над горою.
Та Скеля знай стоїть, Козла дратує.
А він і коситься, й лютує,
То спереду зайде, то збоку пробереться.
Ударить ще раз. Знов і знов,
Уже струмками кров
Із лоба ллється,

Та все ж розбити Скелю не вдається.
Так бивсь Козел, і впав в нестягі,
Від люті дригає ногами,
Мотає битими рогами...
Аж зирк — над ним Ворона кряче
І мовить так:

— Тобі скажу я, небораче,
Багато літ я прожила,
Та не було того на світі,
Щоб Скеля та злякалася Козла,—
Дурним бо лобом Скелі не розбити.

* * *

Мораль така: усі дізналися тепер:
Козел — то Гітлер, а Скеля та — СРСР.

Петро СЛІПЧУК.

1943 р.

I за те спасибі!

Як поїхав мій миленький на Алтай,
А мені сказав: «Кохана, почекай.
Я влаштув все — з роботою й т. п.
І до себе швидко викличу тебе.
Там розпишемось... А ти — пиши мені».

...Ластівками пролітали тихі дні.
Я чекала, я писала — ним жила.
Раптом мілій телеграму присила:
«Скоро стрінемось. Зіскучився украї.
Якщо маєш, своє фото — висилай».

А у мене, як на диво, як на зло,
Саме foto під рукою не було.
Тож метнулась по Житомиру умити —
Де б швиденько оту карточку зробить?
І знайшла нарешті фотоательє № 2 — знімайте личенько моє!
Швидко клацнули і мовлять: «Забираї».
Знімок я взяла. В конверт. І — на Алтай...

Ластівками пролітали тихі дні...
Та мовчить, не пише мілій щось мені.
Аж нарешті я отримала листа.
Глядь: а він в конверті foto поверта
Й додає ще: «Не писатиму. Прости.
Як змінилася за час розлуки ти!»

Як, скажіть-но, пояснить мені тепер,
Що то винні «світлотіні» й ретушер —
Що тут винні бракороби з ательє,
І що я — яка була, така і є?!

Ця трагедія стала не з Н. Рибаковою (хоч її в ательє № 2 теж вручили фотокартку з «вусами»), а з іншою житомирянкою, прізвища якої з міркувань тактовності не назовем. Але її ще якоюсь мірою пощастило. Бо якби вона жила в с. Олександрівці Межівського району на Дніпропетровщині, як, приміром, сім'я Л. Туренка, то не таке б пережила... Туренкам фотографію теж видали браковану (усі вийшли рябі, знімок змережаний темними смугами — наче за гратаами сидять). Але перед цим працівники ательє Межівського побуткомбінату А. Демчук, В. Олефір та В. Білик змусили їх аж п'ять разів трястися автобусом із села до району!

А що житомирянці? Жаль, звичайно, що любов розпалася, але ж оперативність яка: швиденько збігала в ательє, її швиденько сфотографували і так само швиденько втілювали брак.

I за те спасибі!

І. ДЖЕРЯ.

— А мені сказали, що коли обірветься відро, то його витягають кішкою...

Новини з питань тяганини

НА НАШ «ИСХОДЯЩИЙ»...

Побудували в 1961 році на Миколаївщині нову дорогу. Їздять тепер по тій дорозі автомобілі легкові і вантажні, автобуси дальні та більші, мотоцикли з колясками й без колясок. З Доманівки — на Олександрівку. І навпаки — з Олександрівки на Доманівку.

І все б нічого. Тільки якось випали сильні дощі, і в районі села Котове Доманівського району вода потекла-потекла попід дорогою, через спеціально покладений для цього перепускну трубу і — прямісінько на городи! Геть усю картоплю-петрушку в один момент позивала.

Котовські жителі кинулися мершій сигналізувати про цю рахубу в Доманівський дорожній відділ. А у відділі на їхній сигнал — нуль уваги. Тоді котовські жителі сигналізували до «Перця». А «Перець» швиденько переслав їхній лист до Миколаївського облвиконкому. Шоб вжили заходів.

Ужили. Відповіли редакції: «На Ваш исходяющий № 11760/14 от 20 июля 1972 года...» і так далі, — словом, повідомляюмо, що в найкоротший строк все буде зроблено. У першому кварталі 1973 року буде проведено регуляційні роботи з метою відвodu води за село. На чальникові шляхово-експлуатаційного управління № 731 дано «відповідні вказівки».

Підписався розмашисто під цією цидулою заступник голови виконкому В. Розов.

Коли це, рівно через два роки, пишуть нам жителі села Котове: заливає! Заливає вода городи. Нічого, Перче, не зроблено по твоєму «исходящему»!

Які то ще відповідні вказівки дасть на цей раз товариш Розов?

Б. ЛУЧКО.

ПСИХОЛОГІЧНИЙ МОМЕНТ

Тривалий час вважалося, що причиною реклами є несумлінність окремих товаришів з числа тих, хто буде, монтує чи ремонтує. Та виявляється, винен не виконавець робіт, а замовник. Впливає на замовника певний психологічний фактор. Привчили його, бачте, до того, що замовлення виконується у зазначеній строк. Дочекавшись домовленої дати, одержує він, скажімо, полагоджений трактор чи приймає новий будинок і починає доскіпуватися, наскільки він відповідає вимогам щодо якості. Нерідко щось знаходить і складає акт на усунення недоробок. Якби ж він попоходив, попобігав за тим трактором, то ради був би запопасті його в якому завгодно вигляді.

Першими додумалися до цього керівники Лубенського авторемонтного заводу «Укрремтресту». А додумавшись, заходилися ще в серпні минулого року ремонтувати двигун від автомашини ГАЗ-51, що належить Гадяцькому міжколгоспному шляхобудівному управлінню № 2 Полтавського облміжколгоспбуду. Звичайно, заходилися, врахувавши психологічний момент. Услід за ними і в Хмельницькому районному об'єднанні «Сільгосптехніка» підхопили цінну ініціативу, прийнявши на ремонт трактор МТЗ-50 колгоспу «Жовтнева перемога» Волочицького району.

Життя показало, що керівники заводу і об'єднання аніскілечки не помилилися, покладаючи надію на психологію. Ще й двох років ремонт не триває, а замовники — колгосп і управління — уже волають: поверніть нам наш трактор і наш двигун!

Як бачите, ні про ремонт, ні про його якість уже й не згадують.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

— Ну, слава богу, тепер проблема гаража відпала...

Сам знаєш, що читати чужі листи негарно. І громадянин Прудников знає це не гірше від тебе. Та все-таки змушений буде колись махнути рукою на етикетку і:

- а) розкривати чужі листи і знайомитися із змістом;
- б) або викидати їх у піч, не читаючи.

Скажеш: і те, й друге — погано. Знаю і я. А що залишається робити громадянину Прудникову, якщо живе в Одесі по вулиці Петрашевського в будинку № 6. Своєрідність цієї вулиці полягає в тому, що вона поділена на три дільниці, і кожна дільниця має свою нумерацію будинків. Обслуговують їх поштові відділення № 49 і № 62. Оскільки громадянин Прудников живе якраз посередині, листи і кореспонденцію решти адресатів, що теж мешкають у будинках № 6, але на інших дільницах, носять йому. Громадянин Прудников відправляє їх назад з відповідними прізвищами, проте через день знову знаходить ті листи у своїй поштовій скриньці.

Гадаю, що громадяніна Прудникова можна все ж таки вибачити, навіть якщо йому набридне повертали чужі листи. Чого не скажеш про тих, хто за упорядкування нумерації будинків відповідає.

С. ХАНЕВИЧ.

м. Одеса.

Тобі, звичайно, відомо, що окрім водіїв автобусів мають дуже погану звичку: брати з пасажирів гроші й не видавати їм квитків. Борються у нас із цією звичною суворо й нещадно, але подекуди вона все ще, на жаль, не викорінена.

Найефективніший засіб боротьби з автохапугами, на нашу думку, винайшов директор автопідприємства № 18013 т. Григорович. Він заборонив водіям автобусів, що курсують між нашим містом і залізничною станцією Терещенською, брати пасажирів на проміжних зупинках біля хімтехнікуму та школи № 9. Тепер, щоб доїхати до Терещенської, нам, пасажирам, спочатку треба пішки дочухрати, з речами й малими дітьми, до автовокзалу (бо міський транспорт

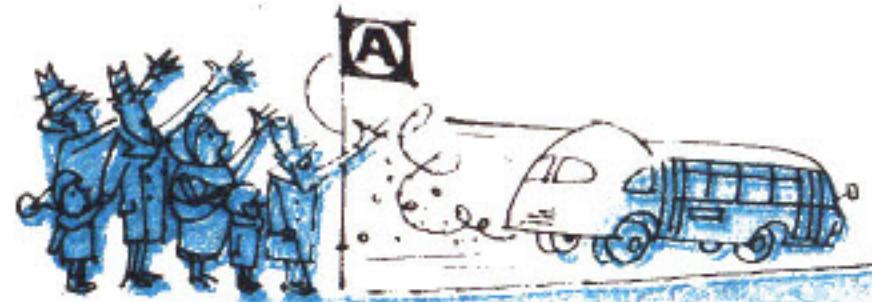
туди не ходить), взяти у насі квиток, а тоді вже йхати на Терещенську. Морочливо, звісно, але автохапугам, здавалось би, тепер зась присвоювати наші гроші!

А вони усе-таки примудряються їх присвоювати. На самій станції, коли набирають пасажирів у зворотний бік. Бо там автокаси немає. Порадь же, Перче, т. Григоровичу, щоб він заборонив водіям брати пасажирів і там. Нехай краще вертаються порожняком! Правда, нам тоді доведеться пішечки 12 кілометрів від станції до міста тюпати, але нічого не зробиш: боротися — то вже боротися!

С. ДИКИЙ, Л. ЖИРНА, В. ЛАПОЧКА

та інші.

м. Шостка
Сумської області.

Друже Перче!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Зараз ми точно будемо знати:
дівчина це чи хлопець.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Сила переконання» — так називався фейлетон у № 8 журналу. У фейлетоні йшлося про те, як комітет ДТСАФ Радянського району міста Києва розсилав своїм первинним організаціям нереальні для виконання вказівки.

На цей виступ «Перця» заступник голови Центрального комітету ДТСАФ УРСР тов. Голодняк А. Г. повідомив, що фейлетон було обговорено на засіданні президії Київського міського комітету ДТСАФ. Голові Радянського районного комітету ДТСАФ тов. Делуліну А. І. вказано на непропустимість помилок, згаданих у фейлетоні і звернено увагу на необхідність серйозішого планування завдань по оборонно-масовій роботі для первинних організацій товариства, враховуючи при цьому їхні умови та можливості.

★ Мешканці села Марковичі (Лоначинський район) написали листа редакції про те, що сільське кладовище вкрай занедбане. І хоча Лоначинський райвиконком минулого року зобов'язував керівників Марковичівської сільради привести кладовище до належного стану, ніяких змін досі не сталося.

Цього листа було надруковано у № 10 журналу. Після виступу Перца заступник голови виконкому Волинської облради тов. Малиш повідомив, що роботи по впорядкуванню сільського кладовища виконано всі.

Фото А. КИРИЛИШИНА

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

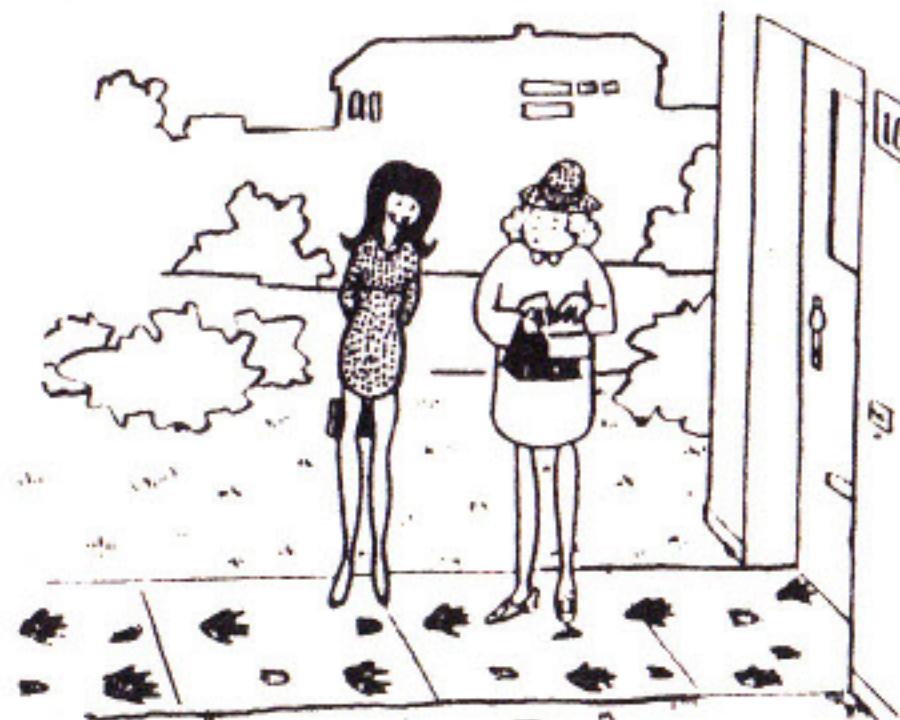
Без слів.

— Сестро, перестаньте насвистувати гімн!

— Цікаво, у кого з нас справжнє хутро?

— Дивись, мамо, татусь вже повернувся.

— Цілими днями стежу за ним і нікак не второпаю, як це він прымудряється заробляти більше, ніж я.

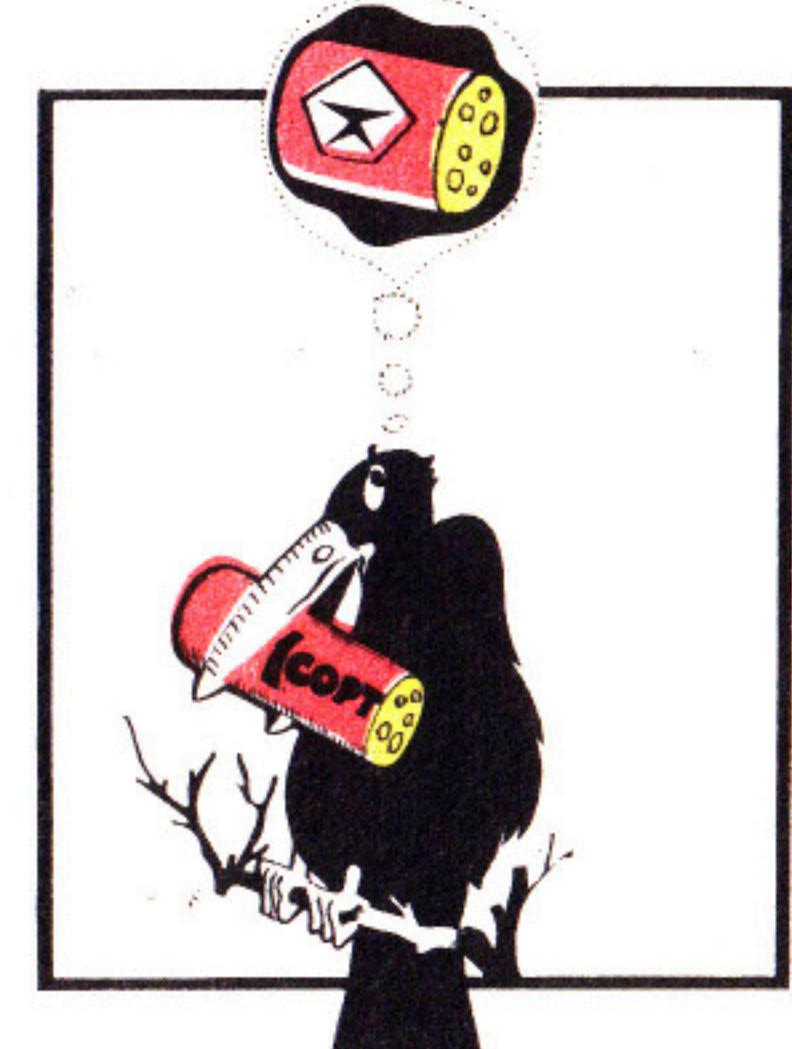

— А якої породи твій хазяїн?

Від'їжджає до бабуні.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ніхто з членів бригади № 3 колгоспу «Комуніст» Ємільчинського району на Житомирщині не може точно сказати, на яких саме курсах їхній бригадир В. Власюк відточив язика. Але гостроту його язика відчули всі. Тільки зустріне кого, то ні тобі привітання, ні мови-розмови. А одразу тають брудною лайкою сипоне, що аж вуха в'януть. Люди соромили його за це, радили навіть прикусити язика. А він — хоч би що. «Це, — кричав, — у мене такий стиль керівництва». От колгоспники й написали про бригадира-грубяна Перцеві.

Як повідомив редакцію секретар Ємільчинського району КП України т. Соловей, факти підтвердились. За грубе ставлення до людей правління колгоспу увільнило Владислава від обов'язків бригадира.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного
редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 20 (942)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. IX. 1974 р. Підписано до друку 1. X. 1974 р. БФ 29603.
Папір 70×108 $\frac{1}{2}$. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл. вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05319. Тираж 2 850 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

ЦРУ, виконуючи волю монополій США, докладаючи всіх сил для організації кривавого перевороту в Чилі. На це «брудне діло», як повідомляє іноземна преса, було витрачено 11 мільйонів доларів.

(Із газет).

Яка хата — такий тин, який батько — такий син...